

PRIMA MEA LECTURĂ

URSULEȚUL DE ZĂPADĂ

HOLLY WEBB

autoarea seriilor POVEȘTI CU CĂȚELUȘI ȘI POVEȘTI CU PISICUȚE

PRIMA MEA LECTURĂ

URSULEȚUL DE ZĂPADĂ

HOLLY WEBB

autoarea seriilor POVEȘTI CU CĂTELUSI și POVEȘTI CU PISICUTE

CAPITOLUL UNU
CAPITOLUL DOI
CAPITOLUL TREI
CAPITOLUL PATRU
CAPITOLUL CINCI
CAPITOLUL ȘASE
CAPITOLUL ȘAPTE
CAPITOLUL OPT
CAPITOLUL NOUĂ
CAPITOLUL ZECE

URSULEȚUL
DE ZĂPADĂ

The Snow Bear

Holly Webb

Copyright text © 2012 Holly Webb

Copyright ilustrații © 2012 Artful Doodlers

Copyright ilustrație copertă © 2012 Simon Mendez

Editie publicată prin înțelegere cu Stripes Publishing Ltd., Londra

Editura Litera

O.P. 53, C.P. 212, sector 4,

București, România

tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19;

0752 548 372

e-mail: comenzi@litera.ro

www.litera.ro

Ursulețul de zăpadă

Holly Webb

Copyright © 2017 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză: Gabriela Trășculescu

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactori: Sînziana Cotoară, Mihaela Banu

Prepress și copertă: Andreea Apostol

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WEBB, HOLLY

Ursulețul de zăpadă / Holly Webb;

trad.: Gabriela Trășculescu – București: Litera, 2017

ISBN 978-606-33-2243-3

ISBN EPUB 978-606-33-5138-9

I. Webb, Holly

II. Trășculescu, Gabriela ♦ trad.)

82-93-34=135.1

778.534.6

Holly Webb

URSULEȚUL DE ZĂPADĂ

*Pentru Tom, Robin și William,
dar și pentru Phoebe,
care adoră urșii polari*

CAPITOLUL
UNU

– Uite, bunicule, ninge! exclamă bucuroasă Sara, uitându-se pe fereastră la primii fulgi de nea care dansau leneși în văzduh.

Bunicul își ridică privirea din teancul de fotografii alb-negru pe care le sorta și încuviință din cap.

– Într-adevăr. Au zis și la știri că s-ar putea să ningă.

– Crezi c-o să ningă și la mine acasă? întrebă Sara încruntându-se.

– Tot ce se poate. Dar probabil că nu așa de tare ca aici. Noi suntem mai în nord, unde e și mai frig, din cauza crivățului. Se ridică și veni să se așeze lângă Sara pe pervazul lat al ferestrei. Ce te frământă? Doar îți plăcea mult când ninge.

Sara dădu din cap. Era adevărat că unele dintre cele mai frumoase amintiri din timpul vizitelor pe care le făcea iarna la bunici, erau legate de joaca în zăpadă. Dar era prima dată când mama și tatăl ei nu erau aici. Și nu putea să se bată cu bulgări de una singură.

– Sper să nu ningă și acasă, murmură ea și se sprijini de umărul bunicului. Dacă îi vine cumva bebelușului ceasul nașterii, iar mama și tata n-o să poată ajunge la spital?

– Bebelușul o să se nască abia după Crăciun, o liniști el. Și, oricum, ar chema salvarea. Medicii de pe ambulanță se descurcă în orice situație. Sunt foarte bine pregătiți și obișnuiți cu astfel de cazuri.

– Bănuiesc. Sara încercă să-și alunge gândurile negre. N-avea niciun rost să-și facă griji. Când vorbise cu tatăl ei la telefon ultima oară, îi amintise să pună o lopată în portbagaj. Uite, începe să se depună, îi spuse bunicului în timp ce privea fulgii cum cădeau din ce în ce mai repede.

Pe pervazul de-afară, zăpada se depusese deja. Aproape lipindu-și nasul de geam, Sara se uită în sus la dansul ametitor al fulgilor de nea. Începuse să se întunece, iar cerul căpătase o nuanță gri-gălbuie, semn că avea să cadă multă zăpadă.

– Hmm. Așa se pare, o aprobă bunicul. Cred c-am muncit destul pentru după-amiaza asta. N-ai vrea să mergem să punem de-un ceai? o întrebă râzând și o sărută pe creștet. Stai liniștită! Avem geamuri și la bucătărie. Te poți uita și de-acolo cum ninge. Dacă o să se depună, mâine o să poți să ieși la joacă. Acum e prea târziu; în curând se face noapte.

Sara se dădu jos de pe pervaz, oftând încet. Îl iubea pe bunicul ei și casa ciudată în care locuia. Era o căsuță din piatră, construită în urmă cu două sute de ani, care avea un șemineu uriaș și ferestre adânc decupate în perete, numai bune să stai pe marginea lor. Podeaua era peste tot în pantă și denivelată și existau pretutindeni locuri în care puteai să te ascunzi. Dacă ar fi fost acasă, ar fi ieșit la zăpadă cu toți prietenii ei din cartier. Ar fi făcut un om de zăpadă și s-ar fi

bătut cu bulgări, iar apoi toată lumea s-ar fi dus acasă să se încălzească. Nu prea o încânta ideea să facă un om de zăpadă de una singură, iar cu bunicul nu era chiar același lucru.

Sara venea mereu cu mama și cu tata în vizită la bunicul când începeau sărbătorile de iarnă. Era o tradiție. Stăteau câteva zile, după care îl luau pe bunicul și se întorceau acasă de Crăciun. Însă anul acesta, părinții ei hotărâseră că era mai bine să meargă singură. Tatăl său o adusese cu mașina, rămăsese la masă și după aceea pornise repede înapoi spre casă.

Mama Sarei nu era într-o stare care să-i permită să călătorească nici măcar pe distanțe mici – la câteva săptămâni după Crăciun urma să-l aducă pe lume pe frățiorul ei – și nici nu i-ar fi fost comod să stea în mașină ore în șir. În plus, n-ar fi fost o idee prea bună să vină să stea într-o căsuță de piatră din vârful unei stânci de pe malul mării, legată de cel mai apropiat sat, aflat la kilometri distanță, printr-un drum plin de gropi și în pantă, ca să nu mai vorbim de spital. Sarei îi plăcea la bunicul ei, pentru că avea senzația că se afla departe de toți și de toate. Acolo sus pe faleză, casa lui semăna cu un cuibușor ferit, cum erau cuiburile păsărilor pe care bunicul i le arătase într-o vară. Trebuia să recunoască însă că acum nu era chiar locul potrivit pentru mama ei.

– Departe, în nordul Canadei, ninge la fel de mult ca aici? îl întrebă Sara pe bunicul ei, ținându-se după el când acesta ieși din birou și o luă pe coridorul întunecos care ducea la bucătărie. Degeaba aprinsese el luminile, că tot nu prea vedeai pe unde mergi. Adică, la pol, acolo unde ai fost cu străbunicul. Zăpada arată la fel ca la noi?

Bunicul se opri lângă frigider și se întoarse spre Sara.

– Zăpada-i zăpadă peste tot, Sara. Dar am văzut niște viscole de toată frumusețea, asta-i adevărat. Unul a ținut trei zile odată și ne-a prins la o familie de inuiți. Eu și tata luaserăm cu noi provizii de-acasă – conserve de tocăniță și alte lucruri de felul ăsta –, dar oamenii de-acolo aveau mâncărurile lor.

Bunicul făcu o pauză și o încurajă din priviri pe Sara să-l întrebe. Fetița nu se simți nicicum deranjată. Îi plăceau mult poveștile lui.

– Și ce-ai mâncat la ei?

– Carne uscată de focă, răspunse triumfător bunicul, scoțând din bufet o pungă de spaghetti. Luă un borcan de sos pentru paste și i-l vântură pe la nas. Nici pomeneală de așa ceva. Inuiții nu mănâncă azi paste, și mâine legume prăjite. Și, eventual pui la rotisor duminica. De obicei, iarna se hrănesc cu carne crudă de focă și poate cu pește, iar vara, cu carne de ren. Și, bineînțeles, cu carne și untură de balenă.

Sarei i se făcu scârbă. Untura era grasă, și se înfiora numai la gândul că ar putea fi obligată să mănânce așa ceva. Dădea întotdeauna grăsimea la o parte când avea carne în farfurie și bunicul începu să o tachineze. Îi spuse că ar fi vai de ea dacă ar trăi într-o zonă înghețată.

– *Chiar* ai mâncat untură?

– A trebuit, răspunse bunicul dând din cap. Viscolul a ținut câteva zile. Nu aveam altceva și ne era foame. Pe lângă asta, ar fi fost nepolitic să refuzăm. Oamenii își împărțeau mâncarea cu noi. Cum să spunem că nu vrem, când era atât de prețioasă?

În bucătărie păru și mai frig dintr-odată, iar Sara începu să dârdăie. La colțurile ferestrei din dreptul chiuvetei, zăpada continua să se aștearnă. Nu se putea gândi cum ar fi să nu poată ieși din casă din cauza unui viscol năprasnic, nici dacă ar fi fost vorba despre căsuța asta atât de călduroasă.

– Ați stat într-un iglu? întrebă ea.

– Da, într-un iglu mare, făcut să reziste toată iarna. Totuși, nu-ți imagina că era mai înalt decât străbunicul tău. Aproape tot spațiul era folosit pentru dormit, iar noi am stat șase înăuntru.

– Timp de trei zile... mormăi Sara. Asta însemna că nu era mai mare decât camera ei de acasă. Cred că v-ați cam călcat pe bătăături unii pe alții, dacă ați stat închiși acolo claie peste grămadă.

– Da, dar așa le-am învățat limba, zise bunicul ei zâmbind, pentru că s-au spus o grămadă de povești în tot acel răstimp.

– Povești ca alea pe care le scrii tu? întrebă Sara. Bunicul lucra la o carte cu povești din folclorul inuiților. Fusesse fascinat de ei încă de pe vremea când locuia în Canada și era doar cu câțiva ani mai mare decât Sara. Tatăl lui, străbunicul Sarei, se mutase acolo ca să studieze obiceiurile

poporului inuit și-și luase și fiul cu el. De aceea, casa era plină de lucruri extraordinare pe care aceștia le aduseseră cu ei când se întorseseră, câțiva ani mai târziu.

Bunicul încuviință din cap.

– Alea trei zile în care s-au spus povești mi-au stârnit curiozitatea. După ce viscolul s-a oprit și am ieșit din iglu, parcă mi se învăteau prin cap tot felul de lucruri. Pe unele nu le înțelesesem; limba inuiților are multe dialecte și nici măcar străbunicul tău nu le știa pe toate. Eu am prins doar câte puțin, și asta din unele povești. Mici frânturi – oameni care se transformau în urși polari, zei și zeițe ciudate, și alte lucruri extraordinare...

– Spune-mi și mie povestea cu ursul polar, îl rugă Sara zâmbind. Aia cu tine și cu prietenul tău, când făceați ceai. Te rog!

– Iarăși? spuse bunicul râzând. Ești exact ca tatăl tău! Și lui tot asta îi plăcea.

Sara dădu din cap. Îi plăcea să și-l imagineze pe bunicul spunându-i aceeași poveste tatălui ei. Era o istorioară de familie, care îi aparținea atât ei, cât și tatălui și bunicului. Ca să nu mai vorbim de străbunicul. Era deosebită.

– Mi-aș dori să merg și eu acolo, să văd cu ochii mei... murmură ea. Igluurile, focile, urșii polari.

Bunicul clătină din cap.

– Nu cred că ai mai avea cum să vezi vreun iglu, Sara. Astăzi, majoritatea inuiților locuiesc în case. Erau rare chiar și pe vremea când stăteam acolo cu străbunicul tău. De-asta ne și duseserăm. Voiam să păstrăm cumva vie amintirea lor, înainte de a dispărea pentru totdeauna.

– Pentru totdeauna? întrebă Sara cu tristețe.

– Așa cred, spuse bunicul, oftând. Vine o vreme când lucrurile se schimbă, și uneori e chiar mai bine.

CAPITOLUL
DOI

– Deci... cu ursul polar, reluă bunicul zâmbindu-i Sarei. Ești sigură? Știi că povestea e un pic cam tristă.

– Da! Îmi place mult. Îmi place pentru că e despre tine.

Bunicul încuviință din cap.

– De fapt, familia la care am stat în timpul viscolului era a prietenului meu Alignak, care locuia cu tatăl, bunica și fratele lui mai mare. Același Alignak care era cu mine când am găsit puiul de urs polar.

– Câți ani avea? întrebă Sara, care se așezase la masă, în bucătărie. La urs mă refer.

– Alignak zicea că avea probabil doar câteva luni. L-am găsit primăvara; spunea că puiul nu ieșise de mult din bârlog. El mai văzuse și alții înainte. Eu habar n-aveam. Stătea acolo în zăpadă și părea tare amărât.

– Dar cum de l-ai găsit?

– Alignak ieșise să pescuiască, iar eu, să mă plimb, zise el râzând. Prietenul meu mă credea foarte ciudat. Nu prea știam să fac nimic.

– Și mai găsești și un urs polar, chicoti Sara. Ce-a spus mama lui Alignak când ați venit acasă cu un urs în loc de pește?

Bunicul clătină din cap.

– Mama sa murise cu ani în urmă. Acolo erau condiții aspre de viață, Sara. Bunica lui avusese grijă de el, împreună cu tatăl și cu fratele lui.

– Da, îmi amintesc acum, zise Sara dând din cap. Nu s-a mirat bunica lui?

– Alignak mai adusese odată acasă – un iepure polar. Dar niciodată un urs. Ne-a spus să-l ducem de unde l-am luat, dar Alignak i-a răspuns că nu poate, pentru că folosisese tot peștele uscat pe care i-l dăduse ea ca să-l momească să vină cu noi. Atunci s-a înfuriat. Dar pe ursuleț tot l-au păstrat. Eu și Alignak trebuia să prindem mult pește ca să-l hrănim, iar tatăl și fratele lui, pe de altă parte, ne dădeau uneori carne și untură de focă. Probabil că mama lui nu-l înțărcase încă. Și lui îi era foame, așa că trebuia să se obișnuiască.

– Ce nume i-ați pus? întrebă Sara.

Știa deja răspunsul, dar voia să-l audă din gura bunicului; făcea parte din poveste.

– Peter. Eu i-am pus numele, iar lui Alignak i-a plăcut cum sună.

Era un nume cam demodat, dar și Sarei îi plăcea.

– Și ce s-a întâmplat apoi? întrebă ea încet.

Aici urma partea tristă. Bunicul oftă.

– L-am ținut toată primăvara și vara, dar, între timp, crescuse. Tatăl lui Alignak nu era prea încântat că mânca atât de mult. Lua de la gura familiei, înțelegeți? Și se temea că Peter ne-ar putea face rău, mă gândesc acum, privind retrospectiv. Nu intenționat, nicidecum; era mai prietenos ca un cățel. Însă, dacă atunci când l-am găsit era cât un câine, se făcea tot mai mare și mai puternic pe zi ce trecea. S-ar fi ridicat în două labe să ne îmbrățișeze și ne-ar fi făcut zob. El nu înțelegea că avea dinții și ghearele prea ascuțite ca să se poată juca cu noi, chicoti bunicul. De fapt, nu ghearele erau problema, ci faptul că noi nu eram urși. Ar fi trebuit să se ia la trântă cu fratele sau cu sora lui. De obicei, urșii polari fac doi pui, care cresc jucându-se împreună.

– Așa c-a trebuit să-l faceți să plece, zise Sara dând din cap.

– Mai întâi am încercat să-l învățăm să prindă foci. Nu voiam să-l lăsăm de unul singur fără să știe măcar să vâneze. L-am dus unde își depuneau păsările ouăle. Bunicul se aplecă spre Sara și îi arătă dungulița roșie pe care o avea pe obraz. Vezi cicatricea asta? E de la o rândunică arctică. Se repezeau la noi în picaj și ne loveau cu ciocurile, și e de înțeles, nu? Doar le furam ouăle. Lui Peter îi plăceau tare mult.

Bunicul oftă din nou.

– Încă mă întristez când vorbesc despre asta, mărturisi el. Am așteptat să vină iarna – lui Peter i-ar fi fost mai ușor să prindă foc pe o mare aproape complet înghețată. Avea deja un an, bănuiesc, suficient cât să se descurce singur. Probabil.

– Dar ar fi murit dacă nu l-ați fi luat cu voi acasă atunci, zise Sara pe un ton categoric. N-ai greșit cu nimic.

– Știu, zise bunicul dând din cap, dar nu era corect să-i cer familiei lui Alignak să aibă grijă de un urs.

– L-ați mai văzut vreodată?

Bunicul amestecă gânditor în oala cu paste și zise:

– Noi așa credem. Bântuiau niște urși tineri pe-acolo în iarna aceea. Dar n-am fost niciodată siguri. Mi-a fost frică să nu se fi apropiat prea mult de vreun alt urs fără să-și dea seama. Urșii polari sunt singuratici după ce devin adulți. Nu sunt deloc prietenoși unii cu alții. După iarna aceea, șederea noastră pe acele meleaguri s-a încheiat. Eu și străbunicul tău ne-am întors acasă, continuă el, aruncându-i o privire Sarei. Stai și tu o clipă cu ochii pe pastecele astea. Am ceva ce cred că ți-ar plăcea. Am găsit-o mai devreme, printre alte vechituri.

Ieși din bucătărie și o luă înapoi spre birou, iar după câteva minute se întoarse cu o fotografie veche, alb-negru.

– Ia uite!

Sara o luă cu grijă.

– Bunicule! Tu ești aici?

– Îhî. Cu Alignak și cu Peter. Sunt vreo șaiszeci de ani de atunci.

Băieții și ursul se uitau fix la Sara și îi zâmbeau. Chiar și ursul îi zâmbea, n-avea nicio îndoială.

După ce băură ceaiul, Sara se așeză lângă bunicul ei, încălzindu-se la gura șemineului și uitându-se la fotografia pe care bunicul tocmai o așezase pe postament. Cei doi băieți păreau atât de fericiți.

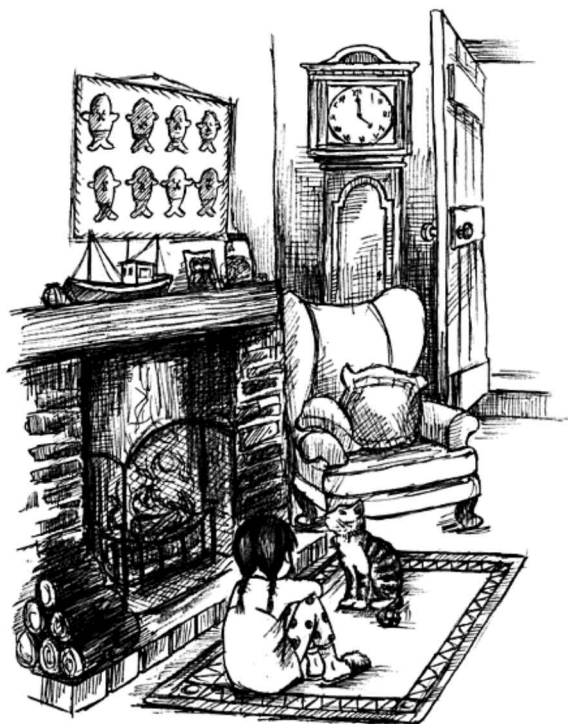
Fotografia o făcu însă pe Sara să se simtă singură. Bunicul se străduia din răspuțeri s-o înveselească, dar chiar îi era dor de părinții ei. Era așa de ciudat să stea doar cu bunicul, fără mama și tata.

Bunicul se dusesese în magazie să aducă vasul acela mare în care aveau să pună bradul de Crăciun. De împodobit, îl împodobeau Sara, dar avea nevoie de ajutorul tatălui ei ca să pună beteala până în vârf. Iar mama mereu îi spunea unde mai trebuiau așezate globuri. Nu era la fel fără ei. Sara pufni.

Iknik, motanul roșcat al bunicului, intră tiptil în cameră. Se apropie și se așeză lângă Sara în fața șemineului, dar fetița era convinsă că pisica venise la căldură, nu la ea. Nu era o pisică tocmai prietenoasă, deși, dintr-un motiv necunoscut, stătea mereu la mama Sarei în poală. Bunicul spunea că Iknik era căpos și simțea că mama Sarei nu prea putea să sufere pisicile. Sara se gândi că poate avea dreptate. Cu toate astea, îi plăceau mult pisicile și mereu încerca să-i între lui Iknik în grații.

– Hei, Iknik... murmură ea. Pis, pis, pis!

Iknik întoarse capul și o privi cu ochii lui cu reflexe roșii-aurii de la flăcările din șemineu. Îl făceau să pară fioros, așa că Sara lăsă mâna jos. Ar fi vrut să-l mân-gâie, dar nu știa dacă într-adevăr era o idee bună.

– L-am găsit! strigă bunicul triumfător intrând cu vasul uriaș în brațe. Ce-i cu tine așa devreme, Iknik? De obicei e încă afară la ora asta și vânează, dar am impresia că nu-i place zăpada. Probabil că a uitat cum arată, de anul trecut. Sau poate a venit pentru c-am făcut focul, adăugă bunicul și se apropie de motan, mângâindu-l după urechi. I-am spus intenționat Iknik, pentru că înseamnă „foc“, știi? Și pentru că are blana portocalie și ochii ăia galbeni ciudați. Dar i se potrivește mai bine decât mi-aș fi închipuit. Câteodată, mi-e teamă c-o să-și pârlească mustățile, dar se pare că știe cât de mult să se apropie de foc.

Iknik începu să toarcă și să-și frece capul de pantalonii bunicului. Sara oftă. Cu ea n-ar fi făcut niciodată așa.

Sara se uită posomorâtă la flăcările din șemineu. Ar fi vrut să fie veselă, pentru că nu-și dorea să-l supere pe bunicul și

să-i dea de înțeles că nu se simțea bine acolo. Mai cu seamă că bunicul s-ar fi îngrijorat în situația asta și l-ar fi sunat pe tatăl ei. Ceea ce n-ar fi făcut decât să-i alarmeze și pe părinți.

Dar era atât de greu să te prefaci că ești fericit.

Bunicul o cuprinse cu mâna pe după umeri.

– Ce zici, e timpul să mergi la culcare? Măine-dimineată, când te trezești, s-ar putea să găsești totul acoperit cu zăpadă...

CAPITOLUL
TREI

Adoua zi de dimineată când se trezi, Sarei îi era foarte frig. Casa bunicului era minunată, însă instalația de încălzire era veche și nu mai funcționa cum trebuia. În cameră era rece și, într-un fel, și *arăta* rece, își dădu ea seama înfofolindu-se cu plapuma până-n gât. Încăperea în care dormea când venea la bunicul fusese mai demult camera tatălui ei, dar bunicul o zugrăvisese în altă culoare. Pe vremea când locuia tatăl său acolo, toți pereții erau plini de postere, zicea bunicul, și abia dacă se vedea zugrăveala albastră. Bunicul alesese pentru Sara, încă de când era ea mică, o vopsea roz-deschis, dar acum nici măcar pereții nu mai păreau la fel de primitivi ca altădată. Parcă totul era înghețat.

– Zăpadă! chițăi Sara sărind din pat, după care chițăi din nou când simți sub tălpi dușumeaua rece. Au! Au! Țopăi în vârful picioarelor, târând plapuma după ea, și se cățăără pe pervazul ferestrei. Acesta era atât de lat, încât puteai să stai pe el foarte comod, iar ei îi plăcea să se ghemuiască acolo și să citească. Dădu la o parte draperiile și trase încântată aer în piept. O, ia te uită!

Deși curtea bunicului era foarte mare, Sara știa bine unde era fiecare lucru – tufele de trandafiri, băncuța de lemn, solarul. Acum era toată numai troiene. Până și acoperișul solarului se turtise parcă sub stratul gros și strălucitor de zăpadă. În timp ce admira peisajul, auzi dușumeaua de pe hol scârțâind. Când întoarse capul, îl văzu pe bunicul zâmbindu-i entuziasmat din prag.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama că te-ai trezit până acum. Impresionant, nu-i așa?

– E așa de mare, se minună Sara. Nu cred c-am mai văzut zăpadă ca asta până acum.

– Cred că a nins încontinuu toată noaptea, zise bunicul, venind lângă ea să se uite pe geam. Iar vântul a spulberat-o și a acoperit cu nămeți și gardul, și solarul.

Sara dădu din cap. Acum își explica de ce i se părea atât de straniu. Nu se gândise la vânt, ci doar la zăpada care – se aștepta ea – ar fi trebuit să cadă drept. Dar bineînțeles că nu se întâmplase așa. Vântul bătuse în rafale, troienind-o.

– Zidul arată ca o pârtie de schi, observă ea, chicotind. Pot să mă duc afară, bunicule? Îmi iau haina groasă și cizmele.

Bunicul încuviință din cap.

– Sigur nu vrei să mănânci mai întâi? O să te mai încălzești.

Dar Sara clătină din cap. Ceva din albul imaculat și scânteietor de afară o atrăgea să alerge și să lase urme de pași în omăt.

– Mă întorc la masă imediat. E bine așa? Vreau doar să văd cum e.

Bunicul fu de acord.

– Mă gândesc să fac o omletă; ai nevoie de ceva cald pe vremea asta. Mie unul mi se face frig numai când mă uit afară.

– Dar nu poate fi la fel de frig ca la Polul Nord, îi aminti Sara.

– Îhî. Numai că pe atunci eram cu șaiszeci de ani mai tânăr, Sara. La vârsta mea, frigul îți intră în oase. Dar poate ies și eu puțin mai târziu la zăpadă cu tine, după ce pregătesc masa.

Sara începu să se îmbrace în grabă, luându-și cel mai gros pulover și cei mai groși pantaloni pe care îi avea, iar în picioare, niște șosete flaușate și cizme. Dacă nu i-ar fi promis mamei că se va spăla pe dinți în fiecare dimineață, ar fi sărit peste partea asta, dar, așa, se simțea vinovată.

După ce se spăla pe dinți, coborî în grabă scările și deschise ușa din spate. Nu mai bătea vântul, iar aerul era înghețat. Cu atâta liniște în jur, o plimbare prin curte ar fi fost de vis. Zăpada atenuase toate zgomotele – până și sunetul valurilor care se izbeau de stânci, pe care Sara îl ascultase cu bunicul de atâtea ori. Acum nu mai era decât un zgomot de fond slab, ca o șoaptă.

Curtea părea un desen dintr-o carte de povești cu zâne. Sara mai văzuse, firește, zăpadă până atunci, dar aceasta era foarte mare, foarte curată și proaspătă, ceea ce făcea ca totul

în jur să scânteieze în urzeala fină și strălucitoare a razelor de soare.

– Sper să nu se topească, își spuse Sara, uitându-se spre cer. Dar soarele nu încălzea ca de obicei. Era un soare cu dinți, iar Sara simți că i se face frig, chiar și îmbrăcată cu haina groasă și cu fularul lung înfășurat în jurul gâtului. Se duse în zona în care altădată era iarbă. Cel puțin așa știa ea. Trebuia să calce cu grijă, ca să nu dea peste cine știe ce. Își ținea mâinile în sus, încercând să-și păstreze echilibrul. Se bucura că bunicul ei nu avea și vreun iaz, pentru că ar fi putut foarte bine să se trezească în mijlocul lui.

– Aici sigur e zona aia de iarbă dintre trandafiri și zid, își zise Sara cu voce tare, încruntându-se și încercând să-și amintească cum arăta curtea. O știa aproape la fel de bine ca pe cea de-acasă, dar niciodată nu se plimbase pe-acolo cu ochii închiși, cum i se părea că face acum.

Zăpada scârțâia sub tăpile ei în timp ce traversa gazonul, și Sara își admira urmele pe care le lăsase în omăt. Se gândi că stratul de zăpadă avea cam douăzeci de centimetri. Nu era chiar atât de înalt, încât să-i treacă de cizme. Dar nici mult nu mai avea.

Sara se întoarce și se uită la cărarea de pași pe care o lăsase în urmă. Urmele tălpilor ei erau atât de clare, încât aveai impresia că le șlefuiseră cu un briceag. Zăpada o îndemna să facă ceva cu ea, dar nu tocmai un om de zăpadă. Simțea că nu asta trebuia să facă într-o asemenea dimineață magică. Sara profită că avea mănuși și făcu cu grijă un bulgăr, înveselindu-se când simți zăpada sub apăsarea degetelor ei.

Apoi zâmbi. „Da! Povestea de-aseară!“ Avea să facă un urs polar.

După ce-i veni ideea, era simplu. Zăpada era destul de afânată și nu puteai să faci mare lucru cu ea, dar ce avea ea în minte nu era deloc complicat. Sarei îi plăceau urșii polari, iar acasă avea o grămadă de ursuleți de pluș, de toate mărimile, și un carnetel cu un urs polar pe copertă. Ursul stătea în picioare, întocmai ca un om rezemat de un zid, cu labele din spate întinse în față. Așadar, îi făcu ușor spatele dintr-un morman de zăpadă și îl prelungi pentru a-i face labele groase din spate. Cu capul era puțin mai greu – când

încercă să-i facă botul, zăpada căzu. În cele din urmă, făcu un fel de bulgăr triunghiular, pe care-l așeză deasupra, și doi mai mici, pe post de urechi. Apoi modelă labele din față, ca și când le-ar fi ținut pe lângă corp.

Sara se dădu înapoi ca să-și admire opera. Era aproape gata, dar îi mai lipsea ceva. Își țuguie buzele gânditoare și oftă. Ochii. Avea nevoie de niște pietricele, sau de ceva asemănător, numai că zăpada acoperise totul. Privi în jur și descoperi două frunze negre și ofilite de trandafir, care ieșeau din zăpada de pe tufe. Le îndesă de o parte și de alta a botului alb, însă nu-i plăcu ce ieși.

În spatele ei se auzi cineva râzând și, când se întoarse, își văzu bunicul în pragul ușii.

– Arată nemaipomenit, Sara! o laudă el.

Ea îi zâmbi cu gura până la urechi.

– Da, e drăguț, dar nu l-am terminat încă. Îi mai trebuie ceva pentru față, dar nu găsesc nimic pe-aici.

Bunicul dădu din cap și își frecă palmele.

– Știu. Stai puțin, spuse el și intră repede în casă, întorcându-se în scurt timp cu zâmbetul pe buze și cu ceva în mână.

Sara se duse spre el dârdâind, fiindcă se oprise din lucru.

– Vai, e perfect! zise ea încântată, luând din mâna bunicului bucățelele verzi de sticlă de mare. Ar fi trebuit să mă gândesc. Chiar mi le poți împrumuta? N-o să se piardă în zăpadă?

Bunicul ținea pe pervazul de la bucătărie un borcan cu bucățele de sticlă de mare în toate nuanțele de verde, pe lângă alte câteva albastre. Le găsise odată pe plajă, iar când era frumos afară, razele de soare treceau prin bucățelele de sticlă, creând impresia că o părticică din mare intrase acolo, în casă.

– Sigur că poți, doar că va trebui să mai culegi și tu câteva de pe plajă, în caz că nu le vei mai găsi pe astea după ce ursul se va topi. Totuși, sunt convins că n-au unde să dispară.

Sara se întoarse în fugă lângă urs, îi scoase frunzele și le înlocui cu bucățelele verzi de sticlă. Zâmbi, încântată de

cum era acum chipul lui lunguiet și alb. Parcă prinsese viață dintr-odată – un urs polar ședea acum la ei în curte.

Nu se putu abține și întoarse capul să se uite la el, în timp ce se grăbea să intre în casă pentru a lua micul dejun. Avea senzația ciudată că o aștepta.

CAPITOLUL PATRU

– Și-acum, ce-ai de gând să faci? întrebă bunicul, adunând cu pâine ultimele resturi de omletă din farfurie. Eu aș fi pregătit pentru o bătaie cu bulgări, să știi – dacă ai curaj, bineînțeles...

– Poate, chicoti Sara.

– Sau ai putea să faci o familie întreagă de urși.

– Nu, spuse Sara, clătinând din cap. Unul e de ajuns. Îi aruncă apoi bunicului o privire rugătoare și îi zise: Mi-ar plăcea mult să construiesc un iglu... Ideea îi venise în timp ce mânca; avea nevoie de un iglu, ca să poată locui lângă ursul de zăpadă. Era parte din poveste.

Bunicul se uită mirat la ea.

– N-am construit niciodată un iglu, recunosc el. Am văzut cum se fac și pot spune că e foarte complicat să-ți iasă unul ca la carte. Trebuie să bătătorești bine zăpada și-apoi s-o lași să înghețe înainte de-a o tăia în blocuri mari, pe care să le așezi unele peste altele.

– A, făcu Sara, întristată.

– Dar, de fapt... Bunicul se ridică de pe scaun și se duse să se uite pe geam. Troienele de lângă zid s-ar putea să fie suficient de dense, să știi, pentru că vântul a bătătorit deja zăpada când a lovit-o de zid.

– Serios? întrebă Sara cu speranță în glas, ridicându-se pe vârfuri să arunce și ea o privire pe geam.

– Îhî. Dar s-ar putea să nu fie un iglu foarte trainic, o avertiză bunicul. Mai mult un adăpost de urgență, cum fac vânătorii inuiți dacă îi prinde noaptea afară.

– Orice fel de iglu e bun, nu contează, îi spuse Sara.

Bunicul dădu din cap și puse vasele în chiuvetă.

– S-ar putea chiar să am ceva care să ne fie de folos, murmură el, iar Sara se duse cu el în birou. Bunicul rămase în picioare lângă birou, uitându-se la colecția de obiecte bizare agățate pe peretele din spatele lui. Sarei îi plăcea să le

privească și încerca de fiecare dată să-și dea seama ce scria pe etichetele acelea șterse de vreme – bunicul ei avea un scris foarte mărunț.

– Uite! zise bunicul victorios, dând jos un cuțit lung și zimțat, care nu era din metal, ci dintr-un material ciudat, dur și gălbui.

– Ce-i ăsta? întrebă Sara.

– E un cuțit de zăpadă, explică bunicul. Ia ghicește din ce e făcut.

Sara își plimbă degetele pe suprafața netedă a cuțitului. O ducea cu gândul la dinți, ceea ce o făcu să se încrunte, îngrijorată.

– Sper că nu e făcut din colți de elefant, bunicule. Am învățat la școală despre cum omoară oamenii elefanții doar pentru fildeș.

– Nu chiar. Nu e de elefant, dar e un soi de fildeș. Mai ții minte când îți povesteam despre morse? Seamănă cu focile, dar se deosebesc de ele fiindcă au niște colți uriași.

– Și din ei e făcut cuțitul ăsta? întrebă Sara. Nu îi surâdea ideea unui cuțit făcut din dinți.

– L-a adus străbunicul tău, cu mult timp în urmă, dar încă de pe atunci era foarte vechi. Morsele sunt protejate prin lege acum, însă, în trecut, vânătorii și familiile lor foloseau colții și oasele după ce mâncau carnea. Nimic nu se risipea. Iar cuțitul acesta a fost făcut pentru tăierea blocurilor de zăpadă necesare construirii unui iglu.

Sara dădu din cap. Semăna puțin cu un cuțit de plastic cu care se juca ea când tăia plastilina. Înțelegea acum de ce era folosit la tăierea zăpezii înghețate.

– Mă întreb oare câte igluuri s-or fi construit cu ajutorul lui, zise ea gânditoare.

– Poate sute. Haide să facem și noi unul, nu vrei? sugeră bunicul, ieșind pe hol și băgându-l în buzunarul de la haina lui groasă, matlasată. Cred că străbunicul tău ar fi încântat. Și chiar și cel care a făcut acest cuțit.

Ieșiră în curte, iar Sara îl mângâie pe cap pe ursulețul de zăpadă, care ședea serios acolo în mijlocul gazonului acoperit de nea.

Bunicul cercetă cu privirea grămada de zăpadă de lângă zid și dădu din cap.

– Bună și întărită, exact cum mă gândeam. Acum trebuie să încercăm s-o tăiem în bucăți cu cuțitul.

Sara îl urmărea pe bunicul ei, care ținea cuțitul din dinte de morskă în mână; încă nu știa ce să spună despre asta. Bătători zăpada în locul în care urma să ridice igluul,

nivelând-o bine, în vreme ce bunicul tăia blocuri zdravene din zăpada înghețată. Nu era o treabă deloc ușoară, se gândi Sara, bucuroasă că nu aveau de făcut un iglu mare.

Când avură primele bucăți, le așezară în semicerc în spatele ursului, ca el să stea în fața igluului.

– Tot ce trebuie să facem acum e să le punem unele peste altele... zise Sara, privind neîncrezătoare inelul lor din blocuri de zăpadă.

– Da, și ele se vor presa unele de altele în momentul în care vom începe să le înclinăm spre interior; cel puțin așa ar trebui, explică el. Sara observă că bunicul ei devenise foarte entuziasmat de proiect.

Ea încuviință din cap. Avea impresia c-o să fie mult de muncă la igluul ăsta. Dar ce frumos ar fi fost dacă ar fi reușit să facă unul suficient de înalt încât să se poată sta în el.

După ce așezară primul rând de blocuri de zăpadă, le înclinară puțin, pentru ca igluul să capete încet-încet forma unei cupole, și apoi din ce în ce mai mult, cu fiecare rând. La cel de-al treilea, peretele îi ajungea Sarei până la brâu și începea să semene cu o căsuță.

– Oare nu va fi întuneric înăuntru dacă singurul loc prin care intră lumina o să fie intrarea asta mică? îl întrebă Sara pe bunicul ei, gâfâind încet în timp ce ridica un bloc de zăpadă până la nivelul umerilor.

– Îhî, spuse bunicul. De obicei, inuiții își lumineau igluul cu lămpi cu ulei făcut din grăsime de focă. Oricât de ciudat ar părea, căldura pe care o degajă consolidează construcția, pentru că topește ușor zăpada din interior, care apoi îngheață și mai tare decât înainte, formând o pojghiță care ține blocurile laolaltă. Am putea să ținem și în al nostru o lanternă aprinsă, propuse el zâmbindu-i Sarei, dar nu sunt sigur c-o să meargă. Inuiții ar fi făcut o fereastră din burtă de focă. Burta e transparentă, dacă e întinsă bine. Dar n-am așa ceva, îmi pare rău.

– Bleah! exclamă Sara, dezgustată.

– Dacă vrem să fim isteți, am putea lua capacul de gheață de deasupra containerului de colectare a apei de ploaie din curte. Unii inuiți folosesc gheață pentru ferestre, explică bunicul.

– Știu că nu avem neapărat nevoie de geam, dar n-ar strica unul, zise Sara dând entuziasmată din cap. I se puse un nod în gât, dar încercă să nu pară supărată când spuse: Ar trebui să facem niște poze și să le trimitem pe e-mail lui mami și lui tati.

Bunicul o luă cu mâna pe după umeri.

– Bună idee. Tatăl tău ar fi încântat. Am încercat odată să construim un iglu împreună, dar zăpada era prea moale, îşi aminti el, chicotind. Mi-a căzut în cap toată construcţia, iar tatăl tău s-a prăpădit de râs. Ne-am rezumat apoi la o bulgăreală pe cînte, mai zise, după care oftă. Chiar ţi-e dor de ei, nu-i aşa?

– Îmi pare rău, spuse în şoaptă Sara. E ciudat aici fără ei, atîta tot.

– Ştiu, zise bunicul dînd din cap. Puiule, ştii, cu zăpada asta... Se opri şi o privi îngrijorat, iar Sara se uită lung la el.

– Ce e?

– Nu ştiu dacă o să pot să te duc mâine acasă.

Sara rămase cu gura căscată. Nu-i trecuse prin cap una ca asta. Dar era de la sine înţeles că drumurile erau blocate din pricina zăpezii, mai cu seamă că drumul în pantă care ducea la casa bunicului era foarte îngust; nu că şoseaua principală ar fi fost prea lată.

– Nici de Crăciun? șopti ea. Mai sunt doar două zile...

– Ei, poate că se va mai topi, răspunse bunicul strângându-o tare în brațe. Sper. Dar nu pot să promit nimic, Sara, oricât mi-aș dori.

Sara dădu din cap că înțelesese și se șterse la ochi. Era oribil să plângi pe un asemenea frig. Își simți lacrimile arzându-i ochii, după care avu senzația că îi înghețaseră pe obraji.

– Pot să mă duc în casă? întrebă ea înghițind cu noduri, fără să se uite la el. Igluul nu era terminat încă, dar Sara nu mai avea chef de nimic acum.

– Cum să nu! Vin și eu cu tine să-ți fac o ciocolată caldă. Bunicul părea foarte trist după voce, ceea ce o făcea pe Sara să se simtă și mai rău. Se repezi înăuntru, își scoase haina, căciula, fularul și cizmele cât de repede putu, cu degetele înțepenite de frig, și o luă la fugă pe scări în sus. Era aproape înghețată, dar n-avea poftă să bea nimic. Șovăind, cercetă camera cu privirea, după care sări direct în pat și se ascunse sub plapumă.

Câteva minute mai târziu, îl auzi pe bunicul ei deschizând ușa fără să spună nimic, și imediat după aceea podeaua începu să scârțâie sub pașii lui, în timp ce se îndepărta încet.

CAPITOLUL
CINCI

– Sara?

Sara căscă și scoase un fel de sughiț. Apoi își dădu seama că plânsese și își aminti de ce. Ieși de sub plapumă și se ridică în fund, somnoroasă.

– Bună, bunicule.

– Ești bine? o întrebă bunicul îngrijorat.

Sara își trase nasul și dădu tristă din cap. Era... Aproape. Încă suferea, dar nu mai voia să plângă.

– Ai dormit ceva. E mama la telefon și vrea să vorbească cu tine, îi spuse bunicul și îi întinse telefonul. Vino jos după ce termini de vorbit, bine?

Sara dădu iarăși din cap.

– Bună, mami, zise ea cu o voce răgușită.

– O, Sara, ce-i cu vocea asta plângăreată?

– Nici tu nu pari mai veselă, să știi, răspunse Sara, râzând cu amărăciune.

Mama ei oftă.

– Suntem niște caraghioase, nu-i așa? Bunicul zice că ți-a explicat că va trebui să rămâi la el deocamdată. Nu crede că zăpada se va topi așa repede.

Sara clătină din cap, după care își aminti că mama ei nu o vedea și spuse în șoaptă:

– Nu.

– Încearcă să nu te superi. N-o să sărbătorim nimic până nu vii și tu acasă. O să-l oblig pe tata să mănânce paste și salată în ziua de Crăciun.

Sara chicoti.

– Foarte urât din partea ta!

– Bine, poate și cârnați, treacă de la mine! Of, iubito, mi-e așa de dor de tine. Promite-mi c-o să încerci să te bucuri de zăpadă cu bunicul. A zis că te aduce acasă imediat ce se poate circula în siguranță. N-aș vrea să facă vreo nebulie.

– Și la voi e zăpadă?

– Puțină, nu ca acolo. Acum trebuie să închid, iubito. Trebuie să mă duc să vorbesc cu moașa. Am vrut doar să văd ce faci.

– Mersi mult, spuse Sara trăgându-și nasul. Sper că e totul bine. Te iubesc, mama...

– Și eu te iubesc.

Sara închise telefonul și-și trase nasul de mai multe ori; mama mereu îi atrăgea atenția să și-l sufle. Sara nu putu decât să zâmbească amintindu-și de asta.

Încă era supărată când cobora scările spre birou, ca să pună telefonul la loc.

Bunicul scoase capul din bucătărie și o privi întrebător.

– Te simți mai bine?

– Îhî. Mama spune că, dacă va fi necesar, vor amâna sărbătorirea Crăciunului până ajung și eu acasă.

– Bravo! Ce-ai zice să mâncăm ceva? Un sendviș? Cu pâine prăjită?

Sara clătină din cap. Nu-i era foame deloc. Nu știa cum să iasă din starea asta; într-adevăr, îi promisese mamei că nu va mai fi supărată, dar nu-i era ușor. În cele din urmă, luă o carte și se cuibări în fotoliul din birou, dar în loc să citească, îl urmărea pe bunicul ei cum își făcea de lucru prin casă. Nu reuși să răsfoiască prea multe pagini. Ochii îi fugeau la lucrurile atârinate pe pereți. Pretutindenii erau fotografii din călătoriile bunicului și ale străbunicului ei, și obiecte pe care le aduseseră cu ei, cum era cuțitul din dinte de morskă. Exista până și o canoe atârnată de tavan.

Sara abia dacă se atinse de ceai, deși bunicul făcuse și mâncarea ei preferată, frigănele cu șuncă. Apoi se duse la

culcare devreme, dar nu reuși să închidă un ochi; dormise prea mult după-amiază, iar acum era agitată și obosită în același timp. Până la urmă, se dădu jos din pat și se așeză pe pervaz, uitându-se în curte.

Sara surâse trist văzând igluul cum strălucea în lumina de iarnă a lunii. Era gata; probabil că bunicul îl terminase cât dormise ea. Intrarea era boltită, iar în fund distingea cu greu o fereastră; se pare că bunicul găsisse, până la urmă, o bucată de gheață.

Cum stătea acolo în șezut, cu labele lui grășane pe lângă corp, ursul de zăpadă părea adevărat.

Sara se întrebă dacă, în cazul în care ar fi reușit să nu se clintească și să nu-și dezlipească privirea de la el, l-ar fi putut vedea mișcându-se. Apoi dădu din cap îmbufnată.

Acum chiar că era caraghioasă. Mai bine cobora până la bucătărie, să-și ia ceva de băut, se gândi ea. Niște lapte. Poate ar fi ajutat-o să adoarmă. Lipăi pe scări în jos până la bucătărie, bucuroasă că-și luase halatul. Era foarte frig.

Bunicul stătea lângă ceainic și își făcea ceva cald de băut.

– Nici tu nu poți să dormi?

Sara clătină din cap.

– Am stat la geam și m-am uitat la ursul de zăpadă și la iglu, murmură ea.

– Ce-ar fi să-ți mai spun o poveste? propuse bunicul.

Sara dădu din cap și se uită în sus la el, cu o privire plină de speranță.

– N-ai vrea să mi-o spui în iglu? N-am intrat încă în el și am văzut că l-ai terminat. E foarte frumos.

– Nu te deranjează că l-am terminat fără tine? M-am gândit c-o să te înveselească să-l vezi gata făcut.

– Ai avut dreptate. Sara își lăsa capul pe brațul lui. Și pare a fi locul ideal de spus povești.

– O să fie prea frig acolo, Sara, spuse bunicul oftând. Ce-ar zice mama? continuă el, și imediat privirea i se întunecă de îngrijorare când își dădu seama că pomenise iar de mama ei. În fine, bănuiesc că, dacă ne luăm cele mai groase haine pe care le avem... și sacii de dormit și o saltea impermeabilă...

– Da! zise Sara, sărind să-l îmbrățișeze. Și putem lua și niște biscuiți? Pentru o cină în miez de noapte în mijlocul zăpezii?

Bunicul dădu ochii peste cap.

– Dă-i drumul, atunci! O să fac și niște sendvișuri.

Sara îi dădu un ghionț.

– Sendvișuri cu creveți? Bunicul totdeauna avea sendvișuri cu creveți și maioneză; erau preferatele lui, dar îi plăceau și Sarei.

– Îhî. Du-te Și adu sacii ăia de dormit din dulapul de sub scară.

Sara se întinse pe burtă în sacul ei de dormit, privind stelutele agățate de crengile merilor din curtea bunicului. Igluul acesta nu era suficient de mare ca să se poată întinde și bunicul, dar pentru Sara era perfect, dacă se ghemuia puțin. Prin intrarea boltită se vedea cerul, o priveliște perfectă ca să te uiți la stele. Și mama ei vedea aceleași stele acasă, se gândi Sara, clipind somnoroasă. Mamei îi plăcea să stea în micuțul solar de sticlă pe care îl aveau și să privească stelele, chiar și iarna, când era frig înăuntru. Dintr-odată, Sara fu convinsă că în acel moment mama ei se afla acolo. Îi era greu să adoarmă, mai ales acum, că se făcuse mare și nici măcar nu era așa târziu. Doar în jur de unsprezece.

Sara zâmbi. Era cel mai frumos gând pe care-l avusese de când îi dăduse bunicul teribila veste.

– De ce zâmbești? o întrebă bunicul, înghiontind-o încet.

– Mă gândesc că și mama se uită acum la stele prin tavanul de sticlă al solarului.

Bunicul dădu din cap.

– Poate că ai dreptate. Sunt grozave, nu-i așa? Mereu aceleași. Pentru totdeauna. Și eu mă uitam cu Alignak și cu Peter la aceleași stele acum șaiszeci de ani...

– Spune-mi povestea, murmură Sara foindu-se în sacul de dormit ca să se sprijine de bunicul ei. Așa cum trebuie, de data asta. Așa cum începeai mereu...

Bunicul o luă în brațe.– De acord. Tuși ușor și își dresе glasul, ca un povestitor adevărat. A fost odată ca niciodată, în vremea primăverii arctice, când gheața și zăpada se întindeau cât vedeai cu ochii și zilele începeau să fie mai lungi...

Sara oftă fericită, ascultându-l cu ochii închiși. De data asta era bine – începuse povestea ca la carte. Vocea bunicului era ca un murmur, învăluind-o și încălzind-o ca brațele lui. Și povestea merse mai departe...

CAPITOLUL ȘASE

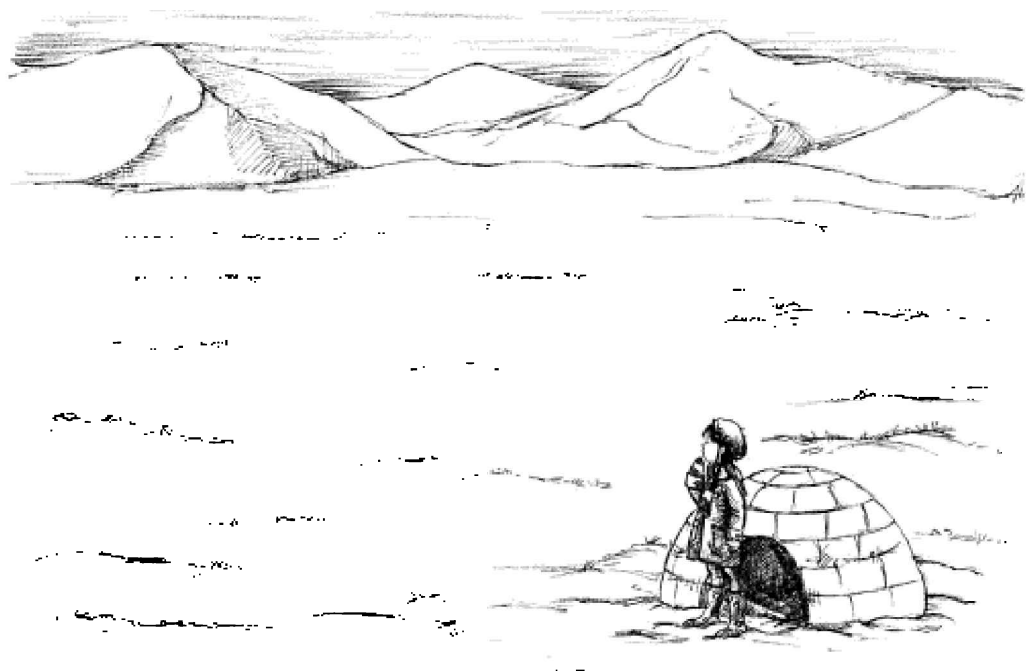

Sara clipi somnoroasă și aruncă o privire afară, pe sub arcada intrării în iglu, spre lumina purpurie ciudată. Nu voia să adoarmă și i se făcuse mai frig ca niciodată. Se uită în jur după bunicul ei, crezând că adormise și el, dar nu era acolo. Sara se zbatu să iasă din sacul de dormit și dădu să-și tragă cizmele în picioare ca să plece repede să-l caute.

Dar, în timp ce se încălța, observă că totul se schimbase. Doar nu dormise în iglu toată noaptea – bunicul n-ar fi lăsat-o niciodată. Și atunci cum de era lumină afară? Sau, mă rog, aproape lumină. Zăpada din jurul igluului scliffea sub cupola unui cer brăzdat de dungi rozalii neobișnuite, care parcă anunțau mijirea zorilor.

Casa dispăruse. Construiseră igluul cu fața spre casă, asta știa sigur, doar că nu mai era acolo; și nici ursul de zăpadă. După ce se încălță, în sfârșit, Sara se aplecă și ieși din iglu și, ajunsă afară, își îndreptă spatele și cercetă împrejurimile, cu gura căscată.

Nu se mai afla în curtea bunicului. Cât vedeai cu ochii erau numai întinderi acoperite de zăpadă. Nicio casă, nici măcar un copac, doar mormane, movilițe și munți de omăt, presărați ici-colo cu câte o piatră sau un smoc de iarbă. Sara întoarse privirea spre iglu. Rămăsese la locul lui, la fel ca sacul de dormit, punga cu sendvișuri și biscuiții cu ciocolată. Dar ursul ei de zăpadă se evaporase, ceea ce făcea ca totul să pară și mai straniu.

Probabil că visa. Numai că era ciudat să visezi și să știi că e un vis. Trăgându-și haina mai strâns în jurul umerilor, Sara o luă prin zăpadă, cuprinsă de un tremur ușor. Era cel mai friguros vis de până acum.

Scrută împrejurimile, întrebându-se dacă nu putea găsi oare pe cineva cu care să vorbească și căruia să-i spună unde se afla; în cele din urmă, strigă:

– Aloo...

Dar nu foarte tare. Îi era rușine să înceapă să strige în pustietatea aceea albă. Oricum, numai viforul îi răspunse.

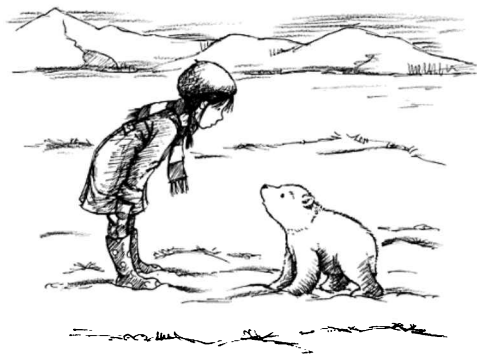
Făcu câțiva pași în jurul igluului. Îi venise ciudata idee că de cealaltă parte a căsuței de omăt avea să găsească drumul spre casa bunicului sau o porțiță care să dea în curtea lui. Însă uită de toate astea după ce îl ocoli și găsi ursul de zăpadă.

Stătea acum în patru labe, dar tot nu-i ajungea Sarei decât până la genunchi. El se uită la ea neîncrezător, cu ochii lui rotunzi și negri –

nu mai erau din sticlă verde, de data asta –, iar Sara îl privi în ochi și ea. Deși nu mai avea aceiași ochi, era totuși ursul ei. Știa sigur. Îl știa pe el.

Era *adevărat* – moale și catifelat. Își dorea din toată inima să-l mângâie, căci semăna cu ursuleții ei de pluș de-acasă. Numai că acesta era un urs în carne și oase, un animal sălbatic. Clătină din cap, întrebându-se cum de era cu puțință așa o minune. Apoi zâmbi la gândul ăsta. Nu avea nicio explicație, dar aflase atâtea lucruri din povestirile bunicului, încât își dorise mult să vadă cu ochii ei locurile despre care îi povestea. Și acum iată că ajunsese la pol!

Puiul se uita mirat la ea ca la o făptură stranie. Poate nu întâlnise niciun om până atunci. Ea privi în jur, speriată. Puiul de urs era micuț – nu putea spune cu exactitate ce vârstă ar fi putut avea, dar nu mai mult de câteva luni. Așadar, n-avea ce căuta de unul singur. Undeva prin apropiere se afla, mai mult ca sigur, o ursoaică uriașă care își căuta puiul.

Chiar dacă Sarei i se păreau minunați urșii polari, știa și cât de feroși pot fi. Văzuse multe documentare despre urși în mediul lor natural, citise și cărți, iar bunicul îi spusese o grămadă de povești despre ei. Se hrăneau, în general, cu focuri, dar puteau ataca și oameni, de pildă vânători rătăciți despre care credeau că le atacă puii. Micuțul ei iglu nu era un adăpost prea solid în fața unui urs polar furios.

Sara începu să facă încetișor cale întoarsă, întrebându-se unde oare se afla mama lui. Își zise că poate era mai bine să nu fugă,

pentru că urșii erau oricum mai rapizi decât oamenii, fără doar și poate. Însă puiul de urs o fixa cu privirea și venea încet după ea.

Sara se opri și căzu pe gânduri. Oare se rătăcise? Știa că puii nu se îndepărtau atât de mult de mama lor.

Puiul îndrăzni să se apropie și scoase un scheunat, care semăna mai degrabă cu al unui câțel, nicidecum cu sunetele la care se aștepta Sara din partea unui urs. Își dădu seama că nu putea să-l lase acolo. Trebuia să-l ajute cumva. Deși suna destul de ciudat, pentru că sigur știa mai bine decât ea cum să supraviețuiască la pol.

– Vrei să te ajut să-ți găsești mama? întrebă ea cu glas blând, apropiindu-se de el.

Ursulețul o privi în sus plin de speranță, iar ea oftă.

– Nu știu pe unde o fi. Nu știu nici măcar unde sunt eu, de fapt. Dar probabil că de-asta mă aflui aici, în vis – dacă asta e. Ca să te duc acasă.

Sara o luă încet înapoi, cu băgare de seamă, spre intrarea în iglu. Micul urs părea lihnit de foame, cugetă ea, amintindu-și de sendvișuri. Avea senzația că era prea mic pentru a se hrăni aproape numai cu carne de focă, la fel ca urșii maturi. Probabil încă se hrănea cu lapte de la mama lui. Dar trebuia să se hrănească, pe gerul năpraznic de la pol, chiar dacă însemna să mănânce sendvișuri cu creveți. Altfel nu ar fi avut suficientă putere să străbată distanțe prea mari.

– Să știi că n-ai mai mâncat așa ceva, bâigui Sara, desfăcând folia de aluminiu în care bunicul împachetase sendvișurile. Noroc că sunt cu creveți; bănuiesc că nu ți-ar fi plăcut cu brânză și ketchup, care sunt preferatele mele.

Chiar dacă ursul sigur nu mai auzise vreodată o folie de aluminiu foșnind, înțelese pe dată că era vorba despre mâncare. Veni prin zăpadă și se opri la doar un pas de Sara, uitându-se cu nerăbdare când la ea, când la pachetul pe care îl avea în mână.

Sara izbucni în râs, dar se simți vinovată văzând cum se dă speriat în spate.

– Îmi pare rău. N-am vrut să te sperii, șopti ea. Da, e pentru tine, de-asta l-am și desfăcut. Hai, vino și încearcă! O să-ți placă. Creveții sunt extrem de gustoși.

Ursul mirosi încrezător sendvișul și aruncă o privire în jur, de parcă ar fi știut că nu era bine ce făcea, și că mama lui ar fi putut să apară dintr-o clipă-n alta să-l ia de acolo. Însă când Sara rupse o bucățică de sendviș și i-o întinse, nu se mai putu abține. O apucă dintre degetele ei și o înghiți cu poftă. Apoi se apropie și mai mult, ca și cum ar fi vrut să-i mai dea.

– Ți-am zis eu c-o să-ți placă, murmură Sara, încântată. Ar fi bine să nu mănânci prea mult, pentru că nu ești obișnuit cu felul ăsta de mâncare. Vai...

Dar ursulețul nu păru să fie de acord. Se înghesui în Sara, înghiontind de zor pachetul cu botul și scormonind în folia de aluminiu.

– Bine, bine. Chiar ți-e foame. Am înțeles. Uite, ține, mai ia un pic. Sara îl urmărea îngrijorată cum înfuleca sendvișurile. Mă întreb de cât timp stai singur. Ești frumos și grasuț, deci n-ai făcut foamea prea mult...

În timp ce ursul mânca, Sara își dădu jos o mânășă și-l mângâie încetișor pe grumaz. Era pregătită să și-o retragă repede în caz că ursului nu-i plăcea, dar nu părea deloc deranjat. Doar îi aruncă în treacăt o privire, ca să vadă ce făcea, după care își văzu mai departe de mâncarea lui.

– Mai bine am găsi-o repede pe mama ta, spuse Sara, stând pe vine și mângâindu-i blănița moale de la gât. Acum nu mai am decât sendvișurile bunicului și, după aceea, biscuiții cu ciocolată. Dar pe ăștia nu ți-i pot da, pentru că îți fac rău. Știu că nu e bine să le dai ciocolată cățelușilor. Și precis că nu le face bine nici urșilor.

Sara începu să dărdâie de frig. N-ar fi trebuit să-și dea jos mănușa. Mâna îi amorțise acum și tremura.

Își puse mănușa la loc și-l mângâie încet pe pui în spatele urechilor și sub bărbie, așa cum încercase și cu Iknik. Ursul era însă mult mai prietenos, în special acum, după ce-l hrănise. Când se linse pe bot, Sara îi zări dinții, care erau destul de mari, chiar dacă el era mic, iar puiul îi adulmecă mănușile, ca să vadă dacă mai avea mâncare.

– Trebuie să-ți pun un nume, zise Sara gânditoare. Nu-ți pot spune doar „urs“. Își plimbă mâna peste capul lui alb și turtit, iar ursul își împinse botul în încheietura ei. A, desigur, făcu ea zâmbind. O să te cheme Peter. Ca pe ursul bunicului. Apoi clătină din cap, dezorientată. Poate că *tu* ești ursul bunicului. Poate că eu sunt aici ca să te duc înapoi la mama ta, pentru ca băieții să nu fie nevoiți să te lase pe banchiză la sfârșitul verii. Sara se încruntă. Însă ar fi ridicol. Cum pot eu să fac parte din povestea bunicului? Și, în plus, asta nu e un vis, știu că nu e. Tu ești real. Te simt. În vis, lucrurile nu se simt...

Se ridică în picioare și privi speriată în jur. Cum avea să găsească un urs alb în oceanul acela de zăpadă?

– Poate că vei reuși tu s-o găsești, îi sugeră ea lui Peter. Urșii polari se orientează după miros atunci când vânează, sunt sigură de asta. Poți adulmece mirosul mamei tale? Îi poți lua urma? Sau ești încă prea mic?

Peter stătea lângă ea, aproape odihnindu-și capul pe haina ei, iar Sara îi simțea căldura pătrunzându-i până la piele. Părea că aștepta să-i spună ce să facă, se gândi ea. Era obișnuit să-și urmeze mama peste tot.

– Tare mi-aș dori să avem idee încotro s-o luăm, murmură fetița. Dacă o luăm în direcția greșită și ne îndepărtăm de ea?

Peter își lăsă botul în pământ și pufăi gânditor în zăpadă, uitându-se apoi la Sara cu ochii lui negri, strălucitori.

– Ce-i acolo? Se aplecă să vadă mai bine și răsuflă repede, entuziasmată. Urme! Nu-i așa că suntem isteți? Urmele abia se vedeau – ea nici măcar nu le-ar fi zărit, dacă era singură –, dar negreșit se aflau acolo. Și erau prea mari ca să fie ale lui Peter; erau de la niște labe mari, străbătând suprafața albă ca o cărare care te

îndemna s-o urmezi. Te-a pierdut nu se știe cum și a plecat să te caute. Trebuie s-o ajungem din urmă, propuse Sara pe un ton categoric. Luă de jos punga cu sendvișuri și biscuiți și porni pe cărarea făcută în omăt de labele acelea uria

CAPITOLUL
ȘAPTE

Sara și ursul se luară după urme. Era ciudat să mergi cu ochii în pământ uitându-te după urme de labe care abia se vedeau. De multe ori dispăreau, ca și când ar fi fost acoperite de o zăpadă proaspăt căzută, iar Sara se temea ca nu cumva să le piardă. Însă, de fiecare dată, Peter adulmeca în jur și se întorceau pe cărare.

Sara își ridică gulerul de la haină ca să-și acopere urechile și regretă că nu-și luase ceva mai gros pe dedesubt. Știa că era frig în zona în care locuia bunicul ei, dar nu se compara cu gerul de aici. Se lipi și mai mult de puiul de urs și îi simți căldura prin mânuși în timp ce mergeau.

Ținutul înveșmântat în alb era cufundat în liniște, ceea ce o făcu pe Sara să creadă că era pustiu. Tocmai atunci, un animal alb le țâșni în față, se opri o secundă să-i privească și o luă din nou la fugă apoi, când puiul de urs scoase un mormăit ciudat.

Sara îl urmări cu privirea, sperând să-și dea seama ce era, când animalul părăsi peisajul înzăpezit și se afundă în tundra întunecată din depărtare. Era pufos ca o perie pentru pudră, și avea două urechi lungi, cu vârfurile negre.

– Un iepure polar, murmură Sara, după ce dispăru din raza ei vizuală. Ochii aceia negri și nasul păreau niște pietricele pe fundalul alb, spre deosebire de corpul lui, care, în timp ce fugea, se confunda cu zăpada, camuflându-se perfect. Își aminti că mai văzuse o poză cu un iepure într-una din cărțile ei despre urși polari. Dar aici nu părea să fie prea multă verdeată, așa încât un asemenea animal să aibă ce mânca. Doar niște petice acoperite cu mușchi, ici-colo.

– Ar trebui să mănânci și tu așa ceva, îi spuse Sara lui Peter, lăsându-se pe vine ca să se uite mai bine la lichenii gălbui. Cred că n-ar strica dacă aş păstra a doua porție de sendvișuri pentru mai târziu, pentru orice eventualitate.

Ursul polar adulmecă lichenii și se uită la ea cu atât dezgust, încât o făcu pe Sara să râdă.

– Nici mie nu cred că mi-ar plăcea, recunosc eu. Apoi o străbătu un nou fior. Oare chiar se făcea mai frig? Nu știa sigur ce perioadă a anului era, dar era convinsă că iarna totul era acoperit de zăpadă, ceea ce însemna că acum trebuia să fie primăvară sau vară. Frigul însă se întetă și începuse să ningă din nou, observă ea deznădăjduită, urmărind fulgii de nea care pluteau încet în văzduh. Erau foarte frumoși și gingași, dar se înmulțeau tot mai mult și cădeau din ce în ce mai repede. Dintr-odată, Sara îl apucă pe Peter strâns de blană. Aproape că nici nu-l mai vedea pe puiul de urs în furtuna amețitoare de zăpadă.

– E viscol, șopti ea cu răsuflarea tăiată de ger. Nu putem sta afară pe o vreme ca asta. O să înghețăm...

Peter se smuci din strânsoarea ei, iar Sara strigă, de frică să nu care cumva să fugă și astfel să-l piardă. Dar el întoarse capul și o privi cu ochii lui negri care luceau printre fulgii de nea. Voia să-l urmeze.

Pas cu pas, pe jumătate orbită, Sara se luă după ursuleț până ce ajunseră la o peșteră ciudată, o gaură neagră într-un munte de zăpadă, care apăruse din senin. Peter intră, după care se întoarse, o apucă pe Sara de haină cu dințișorii lui ascuțiți și o trase după el. Așezându-se pe jos în bârlogul acela de pământ, la adăpost de vântul biciuitor, Sara deschise gura, încercând să tragă aer în piept. Gerul părea să-i fi înghețat plămânii. Puiul se cuibări lângă ea și adulmecă nerăbdător punga cu sendvișuri. Sara bâjbâi după pungă și rupse o bucată pentru ea, iar restul i-l dădu puiului de urs. Apoi, Peter se așeză pe jumătate în poala ei și o împinse drăgăstos cu botul, înainte să adoarmă.

Sara se uită afară la viforul întunecat și se întrebă ce aveau să facă mai departe. Poate că și mai devreme fusese ceva

asemănător, care-l făcuse pe pui să se piardă de mama lui.

Ursul polar scheună în somn, iar Sara îi mângâie blănița imaculată; era aproape la fel de pufos ca iepurele acela cu capul ca o perie pentru pudră. Puiul din poala ei era foarte mic și avea încredere în ea. Trebuia să-l ducă înapoi la mama lui. Dar, când Sara întoarse din nou capul să se uite la viscolul de-afară, își dădu seama că toate urmele ursoaicei fuseseră de mult acoperite de zăpadă...

În cele din urmă, adormi și Sara – dansul scânteietor al fulgilor de nea era greu de urmărit fără ca ochii să înceapă să ți se închidă. Când se trezi, ninsoarea se oprise, iar în fața ochilor ei se întindea un peisaj de un alb imaculat.

Peter se trezi și el și se rostogoli, după care porni săltăreț prin micul tunel spre ieșirea din peșteră, privind cu nerăbdare zăpada. Poate spera s-o zărească pe mama lui, se gândi Sara întristată, când îl văzu scoțând capul din peșteră și scrutând împrejurimile.

Se uită cu uimire, dându-și deodată seama unde se aflau. Era un bârlog în care ursoaica gestantă se ascunse peste iarnă, după ce săpase adânc în zăpadă până la pământ, ca să facă un adăpost sigur pentru ea și puii ei. Probabil că aici se născuse Peter. Poate că îl simțise de la distanță, luându-se după mirosul mamei lui. Era posibil ca puiul să se fi aflat exact în căutarea acestui bârlog atunci când îl găsisese.

Sara se luă după el prin zăpadă, căutând de jur-împrejur, plină de speranță, urme de labe. Știa că fuseseră acoperite de stratul de omăt, dar... Peter adulmecă zăpada proaspătă și se uită în sus la ea, cu o privire nedumerită.

– Știu, murmură Sara. Dar nu-i nimic, va trebui doar să ne gândim la altă metodă ca să-ți găsim mama. O să fie bine.

Ursulețul o luă la fugă prin zăpadă, lovind pulberea proaspătă cu labele și scheunând bucuros. Sara chicoti. Deși era îngrijorată, nu putea să nu râdă; era așa de amuzant cum dansa prin zăpadă. Nu părea deranjat de frig cum era ea. Blana îl proteja de înghețurile arctice. În schimb, ea nu-și mai simțea degetele de frig. Clătină din cap, ca și când asta ar fi ajutat-o să se mai dezmoștească.

Peter se opri brusc și scoase un mormăit ușor, uitându-se fix în pământ. Găsise ceva. Sara veni în grabă lângă el, cu palmele lipite una de alta pentru a se mai încălzi.

Urme. Dar nu de urs. Erau șanțuri lungi și subțiri, cu amprente de labe micuțe ici și colo. O sanie trasă de câini. Sara își simți inima tresărind de bucurie; înseamnă că nu erau singuri în pustietatea aceea albă. Poate că cel care trecuse cu sania pe acolo o întâlnise pe mama lui Peter și putea să-i spună unde era.

Porniră din nou la drum, de data asta pe urmele saniei, care probabil că trecuse prin fața bârlogului după ce se oprise ninsoarea, își dădu seama Sara. Nu avea cum să fie

mult înaintea lor, chiar dacă ei mergeau mai încet. Încă aveau o șansă să o prindă din urmă. Poate că sania oprea din când în când pentru câini, ca să se mai odihnească. De-ar fi putut să meargă și ea fără oprire. Sara era tare obosită, deși dormiseră mult în bârlog. I se părea obositor până și să ridice piciorul. Și Peter obosea repede. El încetini pasul și se uită în sus la ea plin de speranță, dând cu botul în punga cu mâncare.

– Nu mai sunt sendvișuri, îl anunță Sara cu părere de rău în glas. Poate are ceva de mâncare omul care conduce sania, dacă o ajungem din urmă.

Apoi se opri, cu inima bătându-i tare, și se uită în depărtare la întinderea înzăpezită.

Mai auzise până atunci sunetul acela – un urlet prelung, de jale, dar numai în filme, niciodată în realitate. Și atunci se ascundea după mama, pe canapea, iar tatăl ei o tachina, spunându-i că e o fricoasă.

Era un lup.

Peter îi aruncă o privire înfricoșată și se dădu într-o parte.

Dacă ar fi fost cu mama lui, n-ar fi fost nicio problemă, se gândi Sara. Se auzise doar un urlet, dar lupul acela n-avea cum să fie singur. Lupii umblau în haită, dar n-ar fi atacat niciodată o ursoaică adultă, mai ales dacă avea după ea un pui pe care să-l apere – ar fi fost prea feroce, prea primejdioasă. Dar o fată cu un pui de urs erau o pradă sigură. Sara n-avea cum să le țină piept, iar cuțitul bunicului nu i-ar fi fost de niciun folos. Oare lupii îi mirosiseră? Urletul părea să vină de departe. Poate dacă aveau noroc...

Urletul se auzi iarăși, iar Sara, deznădăjduită, își dădu seama că venea chiar din față, din direcția în care mergeau urmele. Pentru a se ascunde, trebuiau să se abată de la cărare și s-o ia prin altă parte, pierzând orice șansă de a mai prinde sania din urmă.

Însă n-aveau de ales.

CAPITOLUL
OPT

Se grăbiră să se îndepărteze de urme, în speranța că vor scăpa de lupi. Urletul se auzea mai încet acum, părând și mai îndepărtat. Cel puțin teama o mai trezi din amorțeală puțin, deși tot nu i se făcuse mai cald.

Peter scâncea acum de foame și de oboseală, așa că Sara se opri să-l mângâie.

– Nu avem cum să ne oprim. Ce facem cu lupii ăia? Doar nu vrei să ne prindă. Am făcut bine, Peter. Deja nu se mai aud. Poate că o să ne întâlnim iarăși cu sania, mai încolo... Dar nu își făcea mari speranțe. Se abătuseră prea mult de la urme. Trebuia, în schimb, să caute un sat sau un alt vânător. Nu putea să renunțe. Și nici nu avea s-o facă.

În cele din urmă, Peter se opri, dând din cap ca un copil bosumflat care se încăpățâna să nu meargă mai departe.

Sara se uită la el îngrijorată.

– Ce s-a întâmplat? Haide, micuțule. Nu ne putem opri, pur și simplu. O să înghețăm amândoi.

Dar Peter nu se mișcă, proptindu-și încăpățânat labele în zăpadă și dând din cap, în vreme ce scotea iar mormăitul acela firav și ciudat.

Sara oftă. Poate că avea să se ia după ea, dacă se îndepărta puțin de el. Era obosit, atâta tot. Făcu câțiva pași, în speranța că puiul își va reveni și o va prinde din urmă. Întoarse capul să vadă dacă venea și el și zâmbi când îl văzu că începuse să alerge spre ea. Deci, mergea.

Ușurarea pe care o simți se transformă în surprindere, când Peter scânci îngrijorat și-o prinse cu dinții de pantaloni. Dar prea târziu. Căzuse deja. Acolo gheața era crăpată, și ea nici nu-și dăduse seama. Probabil că Peter știa, se gândi Sara obosită. Se pare că se rostogolise de câteva ori în timp ce se prăbușea în întuneric, și totul se petrecuse groaznic de încet. „El a simțit că ceva nu era în regulă. Nici vorbă să fi fost bosumflat. Încerca să mă oprească. Ar fi trebuit să-mi dau seama...”

O dureau capul. Încercă să se ridice, dar i se făcu rău și ameți, iar când deschise ochii, văzu doar alb.

Clipi.

De fapt, totul *era* alb. Pentru o clipă, uitase, atâta tot. Se afla într-o ciudată lume de vis și zăpadă, încercând să ducă un pui de urs înapoi la mama sa. Iar acum căzuse în crevasă, o crăpătură uriașă în gheață. Cât de adâncă era oare?

Se uită în sus, cu grijă de data asta, încercând să nu-și miște prea mult capul, care încă o durea. Peter privea în jos la ea îngrijorat, stând ca un ghemotoc de blană albă aplecat peste marginea blocului de gheață.

Fetița avea mult până sus. Îi mai lipsea o lungime de braț ca să iasă. Nu se putea cățara singură, decât dacă ar fi avut o sfoară sau ceva care s-o tragă la suprafață. Peretele de gheață era abrupt și nu avea adâncituri unde să poată pune piciorul ca să se împingă în sus. Nici așa nu era sigură c-ar fi putut – era foarte amețită.

Peter scheună îngrijorat, iar Sara încercă să se ridice și să-i spună că totul era bine. Dar avea sentimentul înfiorător că nu era deloc așa. Rămăsese blocată acolo.

Clipi din nou. Mai apăruse acum un cap, tot îmblănit, care se uita în jos la ea prin buza crevasei. Sara scânci, mijind ochii în lumina soarelui care apunea, și își dădu seama că era un băiat cu o glugă îmblănită pe margine. Un băiat inuit, cu câțiva ani mai mare ca ea. Peter se îndepărtase de el, dar băiatul rămăsese acolo.

– Ai căzut? o întreabă el.

Sara încuviință din cap, deși și-ar fi dorit să n-o facă.

– Da, șopti ea, tresărind.

Era o întrebare prostească, oricum. Ce credea că pățise?

– Bine. Nu-ți face griji. Trebuie doar să desfac o parte din harnașament ca să te trag afară.

– Mulțumesc... spuse Sara încet, cuprinzându-se cu brațele în jurul mijlocului.

În crevasă era și mai frig, dar cel puțin nu mai bătea vântul. Îl auzea pe băiat văicărindu-se și șuierând pe deasupra fisurii uriașe în gheață.

Ce voise să spună prin „harnașament“? Se gândi să-l strige și să-l întrebe, dar renunță. Nu voia să-l țină din treabă.

– Poți să te legi cu asta? O fâșie neagră ca de piele cerată se legăna deasupra ei, în timp ce băiatul se uita în jos. Îi vedea și mâna cu mănușă care dirija cureaua în așa fel încât să ajungă în dreptul ei.

Sigur că da. A lui era sania pe care o urmăriseră, iar chelălăitul acela nu era doar al vântului. Avea mulți câini, căroro le desfăcuse curelele de la harnașament și le legase unele de altele, ca s-o poată trage de-acolo. Însemna că ea și Peter nu se îndepărtaseră prea mult de urmele de pe zăpadă, până la urmă. Sara își legă cureaua în jurul mijlocului și se prinse cu mâinile de ea cât de tare putu. Nu prea își dădea seama cum avea băiatul să o tragă în sus. Părea mai solid decât ea, dar nu cu mult. Oare avea să se descurce singur?

– Ține-te bine! Începem să te tragem acum, strigă el în jos, iar Sara icni când cureaua se strânse în jurul ei și ea începu să se legene în aer, lovindu-se ușor de pereții de gheață. Își chemase câinii în ajutor ca s-o scoată din crevasă, căci acum îi auzea zgâriind gheața cu ghearele și chelălăind în timp ce trăgeau după ei ciudata povară.

Gheața nu era chiar atât de netedă precum părea de jos, așa că Sara reuși să se împingă singură înfigându-și vârful cizmelor în adânciturile ivite ici-colo. Cu toate astea, cățărarea era lentă și dificilă, iar ea obosise deja când băiatul o trase peste buza crevasei.

– Mulțumesc mult! zise ea gâfâind, după care scoase un hohot de râs când îl văzu pe Peter repezindu-se spre ea și adulmecând-o neliniștit. Continuă să o miroasă și să-și vâre botul în haina ei ca să se asigure că era teafără.

– Deci, e-al tău? Ai un pui de urs polar? întrebă curios băiatul, desfăcând curelele și fixându-le înapoi pe sanie, cu cei șase câini dând din coadă bucuroși în jurul lui. Cum l-ai găsit?

Sara clătină încet din cap. N-o mai durea așa de tare, dar nici n-o lăsase de tot. Probabil că se lovise când căzuse.

– S-a rătăcit. Am încercat să-l ajut să-și găsească mama, dar viscolul i-a acoperit urmele. Sara se clătină și fu gata-gata să cadă, dar băiatul o prinse în brațe.

– Pari înghețată. Uite, stai aici pe sanie. Învelește-te cu astea. O conduse împingând-o până la sanie, înșfăcând apoi un morman de păături cenușii și moi, despre care Sara crezu că erau din piele de focă. Îi părea rău pentru bieteale animale, dar erau extraordinar de călduroase!

– Așa da! spuse băiatul dând din cap. Ai avut noroc că ți-am văzut puiul de urs. E o haită de lupi prin apropiere, i-am auzit urlând.

– Și noi, șopti Sara, cuibărindu-se sub blănuri.

– Ține, mănâncă astea. Băiatul dezlegă unul dintre pachetele prinse de sanie. Trebuie să mănânci mai des când stai afară în frig, ca să ai putere.

Sara se uită la bucata aceea ciudată de opincă cu care încerca s-o hrănească și ciuguli din ea, ca să nu-l refuze. Avea un gust groaznic de pește uscat și de ulei. Bănuie că era pește conservat. Scotoci pe sub pieile de focă după punga cu mâncare pe care o adusese de acasă și scoase doi biscuiți cu ciocolată. Îi dădu unul băiatului, care se uită la el ca și când n-ar mai fi văzut așa ceva.

– N-ai mai mâncat niciodată ciocolată? O să-ți placă la nebunie. Au, mă doare capul...

Băiatul o privi îngrijorat, dar mănă biscuitul și păru să-i placă. Sara îi dădu pe ascuns bucata de pește uscat lui Peter, pe care îl trase sus, în sanie, lângă ea. El avea mai multă nevoie de mâncare, își spuse ea, simțindu-se puțin vinovată. Pe Peter nu păru să-l deranjeze gustul; se cuibări și el sub pieile de focă, uitându-se neliniștit spre câini. Erau mai mari decât el și foarte gălăgioși. Băiatul strânse bine harnașamentul, dar câinii nu se alinieră câte doi, așa cum se așteptase Sara, ci se așezară în formă de evantai în fața saniei. Se întorceau mereu și se uitau la Peter și la Sara, cu ochii lor strălucitori și curioși.

Sara observă cum băiatul linge cu poftă ciocolata care îi rămăsese în colțul gurii. Figura lui i se părea cunoscută, dar nu-și dădea seama de unde. Durerea de cap făcea ca totul în jur să pară ciudat, și abia când băiatul se sui în sanie în fața ei și își mână câinii să pornească la drum începu să i se pară ciudat că se înțeleseseră. Vorbise cu el o grămadă, dar era sigură că nu în engleză.

CAPITOLUL
NOUĂ

Sara se gândi să-l întrebe pe băiat cum îl cheamă, dar vântul le şuiera pe la urechi, iar zăpada trosnea sub șinele saniei, așa că nu ar fi auzit-o. Se înfolfi mai bine în pături și se sprijini de Peter. Acum, după ce se mai încălzise, degetele o dureau și îi zvâcneau în mânușile de lână.

Unde îi ducea băiatul? Într-un loc călduros, probabil. Îi spusese că părea înghețată. Se uită în față peste spinările câinilor care alergau, dar nu văzu decât o întindere albă. După încă o jumătate de oră, sania începu să încetinească și observă că movila de zăpadă din fața lor era, de fapt, un iglu. Un iglu mare, adevărat, nu ca acela pe care-l construisese ea cu bunicul. Încă îl privea când câinii traseră sania lângă el și începură să latre bucuroși.

Intrarea acestui iglu era un tunel în toată regula, pe jumătate îngropat în zăpadă. Construcția era mai înaltă decât Sara, probabil de înălțimea bunicului ei. Era făcut din bucăți mari de zăpadă, fiecare cam de o jumătate de metru lungime, îmbinate perfect. Străluceau în lumina rozalie a soarelui, iar Sara zâmbi la vederea lui. Nu se gândise niciodată că un iglu putea fi atât de frumos.

Băiatul sări din sanie și se apucă să scoată harnașamentul de pe câini, priponindu-i apoi de niște stâlpi îngropați în zăpadă. Observă că Sara se uita la el întrebător.

– Ei dorm afară.

– Nu le e frig? întrebă fetița, uitându-se la ei îngrijorată.

Dar băiatul râse și îi arătă un câine care se făcuse deja covrig în zăpadă, cu coada înfășurată strâns în jurul botului și labelor. Sara nu mai văzuse câine care să se facă așa de mic – arăta ca o pisică.

– Dorm chiar și pe viforul ăsta. În plus, trebuie să stea afară, pentru că sunt și câini de pază. Ne dau de știre dacă apare vreun urs prin preajmă.

Sara îl îmbrățișă strâns pe Peter.

– Dar lui n-o să-i facă nimic, nu?

Băiatul clătină din cap.

– Nu, nu cred. Probabil că miroase ca tine deja.

Băiatul termină de legat câinii și veni spre ea, întinzându-i mâna ca s-o ajute să coboare din sanie.

– Eu zic să intri, mai bine. Trebuie să mănânci ceva. Bunica o să-ți facă niște supă, să te mai încălzești. Tata încă nu s-a întors de la vânătoare și e prea frig să-l așteptăm afară. O dădu jos de pe sanie, iar Peter sări după ea. Apoi băiatul se aplecă și se strecură în tunelul de la intrarea în iglu, făcându-i semn cu mâna să-l urmeze.

Sara îi puse lui Peter o mână pe grumaz, îndemnându-l să vină după ea, dar nu era prea convins că voia să intre în tunelul acela strâmt. Îl adulmecă neîncrezător și se uită în sus la ea. Apoi își făcu singur curaj, ca și cum și-ar fi dat seama că nu era niciun pericol, din moment ce intra și ea. Pătrunseră amândoi în căsuța de zăpadă.

Când Sara ajunsese în camera mare a igluului și clipi ca să se obișnuiască cu lumina slabă dinăuntru, băiatul părea că se

ceartă cu cineva.

– Păi, cum să-ți spun? Îmi pare rău că n-am adus niciun pește, dar nu inventez nimic, chiar am găsit o fată, spuse băiatul victorios, venind spre Sara s-o tragă înăuntru. Căzuse într-o crevasă. Mai întâi i-am văzut puiul de urs și m-am întrebat de ce stătea așa, aplecat peste marginea gheții. Mândru, o întoarse pe Sara cu fața spre o bătrână așezată pe un maldăr de piei întinse pe un pat de zăpadă, în fundul încăperii. Era bine îmbrăcată, cu un fel de poncho împlănit, tras peste o tunică brodată, cu franjuri viu colorate, și în picioare avea cizme cu blăniță moale, la fel ca ale băiatului. Stătea lângă o lampă în formă de castron în care ardea ulei și cosea la lumina ei.

Bătrâna clătină din cap.

– O fată și un urs. Ca în povestea aia de demult, ai dreptate; deși câte aș fi putut face cu peștii ăia, Alignak. Se uită la Sara. De unde vii, copilă? Și cine te-a trimis pe frigul ăsta afară îmbrăcată așa? Ești aproape înghețată. Încruntându-se, o trase de mânecă pe Sara, ca și cum n-ar fi fost de acord cu îmbrăcămintea ei. Vino și șezi aici lângă foc. Poate te-ai pogorât din aurora boreală, șopti ea. Ca unul din strămoșii noștri, care a venit din cer...

– E cald aici înăuntru, spuse Sara după ce se așează unde îi arătase bătrâna, ținându-și mâinile deasupra lămpii din piatră cu ulei. Bunicul îi povestise despre lămpile astea că topeau pereții igluului în interior. Se uită la ei și observă că erau acoperiți cu o pojghiță de gheață, așa cum îi spusese el. Dar nu se aștepta să fie atât de plăcut într-un iglu, având în vedere că era făcut din zăpadă. Exista până și un bloc de gheață verzuie pe la jumătatea peretelui, în loc de geam.

Bătrâna se agita de colo colo căutând mâncare uscată, pe care o puse pe o farfurie de piatră și o așează pe un suport deasupra lămpii.

– Du-te și adu niște zăpadă, Alignak, îi zise ea băiatului. Îi fac fetei niște supă, să se mai încălzească. Apoi se uită gânditoare la Peter. N-am să-ți dau focă proaspătă, micuțule, până nu se întorc fiul meu și fratele lui Alignak de la vânatoare. O să trebuiască să te mulțumești cu niște carne uscată de karibu, la fel ca prietena ta.

Tăie o bucată și i-o dădu lui Peter, care stătea culcat la picioarele Sarei. Fata începuse, în sfârșit, să-și simtă din nou degetele de la picioare, și mintea i se mai limpezise de la căldură. Cine oare credeau Alignak și bunica lui că era ea?

Și cine erau ei?

Apoi își aminti. De-asta i se păruse cunoscut băiatul! Fotografia.

Alignak era băiatul cu care se împrietenise bunicul ei, știa sigur. Băiatul era cu el când găsisese puiul de urs. Era ca și cum s-ar fi aflat în povestea ei preferată. Sara clătină din cap. Nu înțelegea, la fel cum nu credea că Alignak și bunica lui pricepeau ceva. Dar poate că nici nu conta. Important era să o găsească pe mama lui Peter și să aibă grijă ca puiul să nu pătească nimic. Sara se așeză și se uită la flăcările portocalii care pâlpâiau în lampa cu ulei, simțindu-l pe Peter lovindu-se de picioarele ei, în timp ce înfuleca din bucata de carne uscată.

Supa din oala de piatră începuse să fiarbă încet. Mirosea precum conservele de ciorbă de vită cu legume care îi plăceau atât de mult tatălui său când era frig. Sara încercă să alunge acest gând. Nu voia să se gândească la cei de acasă – erau mult prea departe –, dar îi era greu să n-o facă. Poate că și tatăl ei mânca supă la prânz.

– Poftim, spuse bunica lui Alignak și îi dădu Sarei o lingură albă de culoarea fildeșului, îndemnând-o să se așeze lângă oala cu supă. Asta ar trebui să te mai încălzească.

Sara luă o lingură de supă și sorbi, suflând înainte și tresărind când îi arse buzele. După experiența cu peștele uscat, nu era sigură că-i va plăcea supa, dar era delicioasă și fierbinte, și curând începu să simtă căldura răspândindu-se în tot corpul. Îi întinse lingura lui Alignak, dar el refuză clătinând din cap.

– Nu, mănâncă tu. Tata și fratele meu vor aduce în curând o focă.

În timp ce Sara mânca, bătrâna scotoci printr-un maldăr de haine, aruncându-i din când în când o privire și mormăind în barbă. Scoase de-acolo niște blănuri moi și niște tunici și mai frumoase ca a ei. Sara văzuse la bunicul ei fotografii cu inuiți îmbrăcați în haine asemănătoare, dar imaginea era alb-negru. Nu se aștepta ca hainele lor să fie atât de viu colorate.

De îndată ce Sara termină de mâncat supa, bunica lui Alignak îi arată o pereche de mănuși cu un deget și o glugă împlănite, și dădu din cap.

– Astea cred că o să-ți vină. Dă-le jos pe-ale tale, nu-s bune de nimic.

Ascultătoare, Sara își scoase mănușile și le băgă în buzunar, punându-le în loc pe celelalte.

– Sunt din piele de ren, îi explică Alignak. Mult mai călduroase decât mănușile tale. Sunt cele mai bune mănuși pentru zăpadă.

Sara încuviință din cap. Mănușile erau călduroase și moi. Inuiții foloseau fiecare parte din corpul animalului pe care-l vâna. După cum îi povestise bunicul, chiar și stomacul și alte organe interne. Nimic nu se risipea. Acasă probabil că nu și-ar fi dorit mănuși împlănite, dar aici, în acest bizar vis înzăpezit, știa că avea nevoie de ele. Bătrâna îi legă gluga sub bărbie și păru mulțumită.

- Mulțumesc mult, șopti Sara, aplecându-se să-l mângâie pe Peter, care o trăgea cu dinții de pantaloni.
- Vrea să plece, zise Alignak, iar Sara dădu din cap.
- Numai că nu știm încotro s-o apucăm, spuse ea oftând. Viscolul a îngropat urmele ursoaicei. Cum o s-o mai găsim noi oare?

Alignak se încruntă.

- Poate s-a dus mai încolo, pe marea înghețată, unde ies focile la suprafață, îi explică el, uitându-se la bunica lui, care încuviința din cap. La vânătoare. E o copcă lungă, nu departe de aici, unde vin mulți urși.

Sara clătină din cap, parcă scuzându-se.

- Ce-i aia „copcă“?

Băiatul se uită chiorăș la ea, nevenindu-i să creadă că nu știa.

- O spărtură în gheață, ca un fel de canal. Câteodată, urșilor le place să vâneze acolo. Și nouă. Pot să-ți arăt pe unde s-o iei... spuse el ca și când i-ar fi plăcut s-o însoțească, dar bunica lui dădu dezaprobator din cap.

„Probabil că i-e frică să nu-l înghită vreo ursoaică flămândă“, își spuse Sara în sinea ei, străbătută de un fior, în ciuda mănușilor și a glugii călduroase. „Ori poate se gândește că aş putea fi cine ştie ce creatură ciudată dintr-o poveste de demult“.

– Mai bine aștepți să se întoarcă băiatul meu, zise bătrâna pe un ton autoritar. Tatăl lui Alignak. O să te ducă el; e mai sigur așa.

Dar Peter o trase iarăși de pantaloni, mârâind neliniștit. Părea hotărât să plece. Sara le zâmbi recunoscătoare lui Alignak și bunicii lui.

– Nu mai pot aștepta. Începe să se facă târziu, nu? Dacă mai stau, n-o să mai am nicio șansă s-o găsesc pe mama lui Peter.

Nu voia s-o spună, dar, dacă aștepta să se întoarcă vânătorii și s-o ducă la copcă, era posibil s-o sperie pe ursoaică. Sau, mai rău, animalul ar fi putut să-i atace. Era mai bine pentru toată lumea dacă ea și Peter mergeau singuri.

– Mulțumesc pentru supă și pentru că l-ați hrănit pe Peter, îi zise ea bătrânei. Sunteți foarte amabilă.

– Întotdeauna împărțim ce avem, spuse Alignak, surprins de recunoștința ei. Mâncarea e a tuturor celor care au nevoie de ea. Hai, vin cu tine o bucată de drum, adăugă el, cerând, din privire, permisiunea bunicii, care încuviință din cap nu foarte convinsă.

– Mi-ar plăcea să merg cu tine tot drumul, zise Alignak după ce ieșiră din nou în zăpadă și porni alături de ea spre munții de gheață care se înălțau în fața lor. Dar cu urșii... e prea periculos, dacă nu avem și vânători printre noi. Se uită la ea îngrijorat și-o apucă de mână, ca și când ar fi vrut s-o tragă înapoi la adăpostul igluului. Trebuie să mă întorc. Sigur n-o să pățești nimic?

Sara înghiți în sec și dădu cu hotărâre din cap.

– Da. Era mai mult ca sigură că n-avea cum să fie mâncată de vie într-o poveste. Aproape sigură, mai exact. Îl îmbrățișă pe Alignak, mirată de cât de mic părea pe substraturile de blană, și râse când văzu ce față șocată avea. Pa, pa! strigă ea în timp ce se îndepărta, întorcându-se de mai multe ori pentru a-i face cu mâna.

Peter mergea sprinten înaintea ei, plin de energie acum, că mâncase.

Ultima oară când întoarse capul, Alignak și igluul păreau să se fi topit în marea albă de zăpadă, ca și când n-ar fi existat niciodată.

CAPITOLUL
ZECE

Oare era de la lumina din ce în ce mai slabă? Sarei aproape că-i veni s-o ia la fugă înapoi, dar ceva o ținu în loc. Era mai bine să meargă mai departe, cu Peter zburdând în fața ei. Se grăbi așadar să-l prindă din urmă pe ursuleț – nu putea risca să-l piardă.

Pentru a ajunge la copca unde credea Alignak că se afla mama lui Peter, trebuiră să treacă peste un șir de movile ciudate de gheață, care arătau ca niște valuri. Pășea cu greu și picioarele o dureau. Labele cu blană și cu gheare ascuțite ale lui Peter îl ajutau să se cațare pe gheață, și el tot zburda în fața fetei, întorcându-se deseori la ea ca s-o mâne de la spate ca pe o oiță rătăcită.

– Știu. Abia aștepți s-o vezi pe mama ta. Nu mai durează mult. Sunt sigură c-o vom găsi curând, mormăi Sara, oprindu-se o clipă ca să-și tragă sufletul. Cel puțin așa sper, adăugă ea, uitându-se la cer îngrijorată. Începea să se lase întunericul, iar lumina amurgului se reflecta pe movilele de gheață și le îmbrăca într-o mantie roz strălucitoare. Era frumos, dar înfricoșător. Dacă aveau să fie nevoiți să petreacă o noapte acolo, pe banchiză? Ar fi putut încerca să găsească drumul înapoi spre iglu, dar mergeau deja de mult timp și s-ar fi întunecat de-a binelea înainte să ajungă. Asta în cazul în care căsuța de zăpadă ar mai fi fost acolo.

Se înfioră deodată când auzi un urlet sinistru dinspre colinele înzăpezite. Lupii se întorseseră. Peter se apropie încet de ea și se împinse speriat în picioarele ei. Ar fi trebuit să-i ceară lui Alignak un arc cu săgeți, se gândi Sara neliniștită. Nu era sigură cât mai aveau până la copcă; Alignak îi spusese că era la o oră de mers pe jos. Sarei i se părea că mergeau de mai bine de-o oră. Poate că erau aproape. Ar fi fost tare nedrept dacă lupii i-ar fi făcut să se abată iar de la drum.

Ar fi putut să arunce cu pietre în ei; numai că nu se găseau. Cu o bucată de gheață? Se ghemui, căutând ceva care să-i servească drept armă.

Dintr-odată, un mormăit amenințător o făcu să încremenească și i se tăie respirația. Erau oare lupii? Erau pe-aproape? Se ridică încet în picioare și încercă să-l împingă pe Peter înainte. Poate că lupii aveau să fie atât de uimiți să vadă un om, încât ar fi luat-o la fugă, mai ales dacă ar fi urlat la ei. Nu-i putea lăsa să-i facă ursulețului ceva.

Dar, în clipa următoare, Peter o luă la goană, scoțând scâncete de bucurie, iar Sara rămase cu gura căscată. Un urs polar enorm alerga spre ei cu o asemenea viteză, încât abia mai putea să stea în picioare.

Sara simți cum i se umplu ochii de lacrimi de fericire, pe care și le șterse cu mânușa rece, ca să nu înghețe. O găsiseră! Uriașul urs alb era mama lui Peter. Probabil c-așa era, de vreme ce puiul țopăia pe lângă ea.

Ursoaica gigantică îl adulmecă încet din cap până-n picioare, ca să se asigure că era teafăr. Apoi îl înghionti dragăstos cu botul, frecându-și iar și iar capul enorm de blănița lui moale. În cele din urmă, se uită lung la Sara, cu curiozitate. Făcu un pas spre ea, iar Sara își dădu seama că

urmele labelor de ursoaică le făceau pe ale ei să pară minuscule, chiar dacă avea cizme. Sara trăise cu impresia că toți urșii polari erau ca Peter. Mici și drăgălași. Ursul acesta în patru labe era mai înalt decât era Sara în picioare. Dacă s-ar fi ridicat pe labele din spate, ar fi fost gigantic.

Sara înghiți în sec. Nu era sigură că ursoaica își dădea seama ce era cu ea acolo – că încercase să-i salveze puiul. Dacă mama lui Peter credea că pune în pericol viața puiului

ei? Rămase nemișcată, uitându-se la picioarele ei mici și încercând să nu pară speriată.

Dar ursoaica nu se apropie mai mult. Îl împinse hotărâtă pe Peter cu botul, apoi se întoarse pe unde venise. Peter îi aruncă o privire scurtă Sarei și ezită, după care își urmă mama. O luară prin zăpadă, lăsând-o pe Sara de una singură.

Reușise. Îl adusese pe Peter în brațele mamei lui.

Încercă să zâmbească, dar era prea obosită și tristă. Îl cunoștea pe animăluț doar de o zi, dar acum, că plecase, se simțea pierdută. Se lăsă pe vine și se așează în zăpadă. Știa că nu era bine ce făcea; dacă stătea jos, avea să i se facă frig. Trebuia să se miște întruna. Avea să găsească oare drumul spre casă?

N-avea de gând să stea decât puțin. Acum plângea, și simți cum lacrimile amare îi înghețau pe obraji. Din văzduh, fulgii de nea dansau încet deasupra ei.

Apoi, cineva o înghionti ușor în umăr, iar Sara se uită încet în sus.

Se întorseseră. Mama lui Peter se aplecase spre ea și era atât de aproape, încât Sara îi putu vedea ochii negri, curioși și strălucitori. O împinse din nou cu botul, îndemnând-o să se ridice. Sara o ascultă, ceea ce păru să o încante pe ursoaică. Aceasta se lăsă pe burtă în zăpadă, întinzându-și labele din față, și o împinse pe Sara spre ea.

Fata se uită nedumerită la Peter. Mama lui voia să i se urce în spinare? Peter se apropie și o lovi cu botul în spatele genunchilor. Sara se conformă și urcă în spinarea uriașă a ursoaicei, chiar în spatele umerilor. Mai călărise o singură dată, un ponei, dar ursul era mult mai mare și mai lat. Parcă stătea pe canapea – o canapea caldă, albă, cu un miros ușor înțepător, care se mișca. Sara scoase un țipăt scurt când ursul se ridică în patru labe și porni, legănându-se ușor. Peter alerga pe lângă ele, uitându-se bucuros spre Sara și sărind din când în când prin fața mamei lui, încercând să prindă fulgii de nea și să se ia la trântă cu ei, exact ca un copilăș.

Sara se uită în jur. Se întunecase aproape complet și ningeă ușor. Cerul era plin de stele, iar ea zâmbi cu tristețe când își aminti de stelele din curtea bunicului și de cele de-acasă. Cum avea oare să se întoarcă?

Se încruntă ușor, uitându-se în sus – pe cer apăruse o fâșie ciudată de un verde-albicios, care se întindea pe lângă stele chiar sub ochii ei. Lumina părea acum o cortină care atârna din cer, ondulându-se și licărind. Linii subțiri, purpurii dansau deasupra ei, iar Sara începu să râdă încântată.

Ursoaica se opri, uitându-se în sus la lumina de pe cer și înghiontindu-și puiul cu botul.

– Aurora boreală, șopti Sara. Bunicul mi-a povestit despre ea. Mi-aș dori să mă întorc la el și să-i spun c-am văzut-o și eu... Se aplecă și-și cufundă fața în blana ursoaicei, în timp ce privea luminile dansând pe cer. Acum se zăreau și imagini... Doi urși, unul mare și unul mic. Râse din nou încetșor și întinse o mână să-l mângâie pe Peter.

Peter își frecă drăgăstos botul de mână ei și își înălță privirea spre cer.

Sara întinse o mână spre lumini. Chipul mamei ei... Îi zâmbea...

– Sara?

O voce groasă o strigă blând și Sara clipi, nefiind sigură din ce parte venea glasul. Cu o clipă în urmă era scufundată în blana deasă, albă-gălbuie, a unui urs polar. Se ridică puțin, clătinând din cap, și începu să pipăie blana din nou – era marginea îmblănită a plugii de la haina bunicului ei.

Se întorsese! Era iar la bunicul, în siguranță! Însemna că visase, își dădu ea seama, dezamăgită. Nu-l salvase pe Peter. De fapt, amestecase povestea bunicului cu propria dorință de a fi acasă, lângă mama ei.

– N-am vrut să te las să dormi aici, puiule, zise bunicul cu voce blândă. Îți spuneam povestea și-mi aminteam atât de bine, încât totul părea aievea, când mă uitam la zăpada de-afară. Și, când m-am uitat la tine, ațipiseși deja. Hai mai bine să mergem în casă. Să te bagi în pat cum se cuvine.

Sara încuviință din cap, se ridică și își întinse picioarele amorțite. Aceleași mănuși roz. Nici urmă de mănuși din piele de ren. Se gândea că oricum i-ar fi fost greu să explice asta la școală. Își luă de jos sacul de dormit și punga cu sendvișuri și îi zâmbi întristată bunicului.

– Nu le-am mâncat.

– Nu contează. O să le pun în frigider. Mâine s-ar putea să avem nevoie, dacă stau bine să mă gândesc.

Bunicul luă punga și dădu misterios din cap, dar Sara nu-l mai auzea.

– Bunicule, uite! Ursul meu de zăpadă a dispărut. S-a topit.

Pe locul lui rămăsese doar o moviliță de zăpadă fără formă. Cum era mai rău; rămăsese și fără ursulețul de zăpadă. Își trase nasul și clipi ca să-și alunge lacrimile, când luna scaldă în lumină un obiect aflat în zăpadă, lângă iglu.

Sara se aplecă și luă de jos două bucățele verzi de sticlă de mare – ochii ursului de zăpadă. Îi scânteiau ușor în palmă, ca verdea aurorei boreale. Le întoarse pe cealaltă parte și

făcu ochii mari de uimire. Nu mai erau la fel. Strălucirea aceea verde nu mai era doar de la lumina lunii. Venea din *interior*, era sigură. Iar bucățile de sticlă aveau altă formă acum, aproape triunghiulară, ca niște urme de labe – una mică și una mai mare, masivă chiar –, mărginite de un rând de gheare.

Sara le băgă în buzunar.

– Bunicule? Îmi dai mie bucățile de sticlă pe care le-am folosit ca să-i fac ochii? Întrebă ea, zâmbind în sinea ei.

– Sigur că da. Mă întreb totuși de ce s-o fi topit mai repede decât restul zăpezii, spuse gânditor bunicul în timp ce se îndreptau spre casă. Cred că pe șosele o să se ducă zăpada abia mâine-dimineață.

Sara clătină din cap. Apoi înțelese ce voia să spună și se întoarse spre el, scăpând sacul de dormit în zăpadă.

– Pe șosele o să se ducă zăpada? Chiar crezi că va fi așa? O să mă poți duce acasă?

Bunicul luă sacul de jos și o cuprinse cu brațul.

– Cred c-ar fi cel mai bine așa. A sunat tatăl tău când dormeai. Trebuie să te duci acasă să faci cunoștință cu frățiorul tău, iar eu am de gând să-mi petrec Crăciunul cu amândoi nepoții.

Ochii lui scânteiară.

– Mama a născut deja? întrebă Sara cu răsuflarea tăiată.

– Îhî. Și l-au botezat Peter. Bunicul îi zâmbi când porniră din nou spre casă. Exact ca pe ursul meu, Sara. Ți-am spus eu c-a fost și povestea preferată a tatălui tău. Puse sacul de

dormit jos și o luă mâini. Și tu l-ai fi îndrăgit, Sara, pe ursulețul meu. Știu că sună ciudat, dar mi-aș fi dorit să-l fi cunoscut și tu.

Sara dădu din cap și îl îmbrățișă.

– L-am cunoscut... șopti ea foarte, foarte încet.

